

ZBIERKA

**STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU
A ROZHODNUTÍ SÚDOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

OBSAH

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach trestných

64. Späťvzatie odvolania (obhajcom je možné len na základe písomného súhlasu obžalovaného). Nedôvodné zamietnutie odvolania obžalovaného z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku naplňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku - I. Ak obhajca zoberie späť odvolanie podané za obžalovaného, je povinný v rámci tohto procesného úkonu oznámiť súdu, že tak postupuje na základe výslovného súhlasu obžalovaného [§ 250 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“)].

Pokiaľ tak obhajca nepostupuje alebo ak má predseda senátu pred rozhodnutím podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku dôvodné pochybnosti, či k späťvzatiu odvolania podaného za obžalovaného jeho obhajcom došlo na základe výslovného súhlasu obžalovaného, overí túto skutočnosť u obhajcu alebo priamo u obžalovaného.

II. Z hľadiska práva obvineného na spravodlivý proces zaručeného Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd treba ustanovenie § 368 ods. 1 Trestného poriadku o prípustnosti dovolania vykladať tak, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku je daný aj v prípade, ak odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.....7

65. Právo podať dovolanie proti rozhodnutiu o väzbe v konaní podľa zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov má iba minister spravodlivosti (§ 371 ods. 2 Trestného poriadku arg. a contrario) - I. Rozhodnutím o väzbe sa rozumie nielen rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby a ďalších konaniach v tejto súvislosti, ako vyplývajú z ustanovenia § 72 ods. 1 Trestného poriadku, ale analogicky aj konanie a rozhodovanie o väzbe v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

II. Z výkladu ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku potom jednoznačne vyplýva, že právo podať dovolanie proti rozhod-

nutiu, ktorým bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe (ako aj o podmienčnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody), má iba minister spravodlivosti, ale toto právo nemá obvinený, a to ani v konaní o väzbe podľa zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov (arg. a contrario).....14

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach občianskoprávných, obchodných a správnych

66. Zmena účastníka exekučného konania - zmenu v osobe oprávneného z exekučného titulu, ku ktorej došlo pred začatím exekučného konania, nemožno považovať ani za rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ani za nedostatok návrhu na vykonanie exekúcie a napokon ani za nedostatok exekučného titulu.
Ak oprávnený už pri podaní návrhu preukáže, že nadobudol právo exekučného titulu (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku) exekútorovi nevznikla povinnosť doručiť súdu návrh na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3, druhá veta Exekučného poriadku).....19
67. Prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu - čas, keď došlo k prechodu práv alebo povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, je rozhodujúci z hľadiska aplikácie prvej alebo druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.
Ak k prechodu týchto práv alebo povinností došlo pred začatím exekučného konania, prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia prvej vety tohto zákonného ustanovenia. Ak však k prechodu týchto práv alebo povinností došlo po začatí exekučného konania, treba postupovať podľa druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.....24
68. Účastníci exekučného konania - účastníkom exekučného konania v časti schvaľovania výťažku z predaja nehnuteľností je aj záložný veriteľ.....30
69. Odmena súdneho exekútora - pri výpočte odmeny súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 288/1995 Z. z.

- o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov je určujúci čas potrebný na vykonanie exekúcie bez zreteľa na počet úkonov, ktoré si exekúcia vyžaduje. Sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti a na základe tohto súčtu určenie odmeny podľa § 14 ods. 2 vyhlášky je v súlade s jej ustanovením § 14 ods. 1 písm. a).....36
70. Právomoc všeobecného súdu na posudzovanie súladu všeobecne záväzného predpisu s Ústavou Slovenskej republiky — v rámci skúmania podmienok na postup podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. je všeobecný súd oprávnený posudzovať, či zákon je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Zo strany všeobecného súdu nejde o prekročenie právomoci 41
71. Konanie pred súdom, úkony účastníkov - ak žalobca výslovne v podaní označí ako účastníkov konania na strane doterajšieho jediného žalovaného ďalšie dva subjekty a uvedie aj, čoho sa voči ním domáha, tak je nepochybné, že jeho vôľa smeruje k tomu, aby tieto subjekty sa stali účastníkmi konania. 49
72. Poučenie o opravnom prostriedku - ak účastník správneho konania bol v rozhodnutí správneho orgánu nesprávne poučený o jeho práve podať opravný prostriedok na preskúmanie rozhodnutia podľa § 250m ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a návrh podal v lehote stanovenej v ustanovení § 250m ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku, súd musí na základe podaného návrhu preskúmať zákonnosť rozhodnutia. 56
73. Konanie oprávnenej osoby - samotná skutočnosť, že žalobca plnomocenstvom splnomocnil technického námestníka na zastupovanie začatého správneho konania na deň, na ktorý odporkyňa nariadila ústne pojednávanie a menovaný sa na ústnom pojednávaní aj zúčastnil, konvalidovala, že konanie technického námestníka bolo konaním oprávnenej osoby.....60
74. Oprava rozhodnutia - Ak žalobca nemal dôvod mať pochybnosti o podstate správneho rozhodnutia a o jeho obsahu vydaním rozhodnutia o jeho oprave, nebol ukrátený na svojich právach. ... 64
75. Ukladanie sankcií - výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, zrušiť len v prípade, keby

voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu, alebo sa priečila zásadami logického myslenia.

Z hľadiska zákonnosti rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi je právne bezvýznamné, či bola uložená pokuta za protiprávne konanie rovnakého druhu aj inej fyzickej alebo právnickej osobe. ... 69

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach trestných

64.

ROZHODNUTIE

I. Ak obhajca zoberie späť odvolanie podané za obžalovaného, je povinný v rámci tohto procesného úkonu oznámiť súdu, že tak postupuje na základe výslovného súhlasu obžalovaného [§ 250 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“)].

Pokiaľ tak obhajca nepostupuje alebo ak má predseda senátu pred rozhodnutím podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku dôvodné pochybnosti, či k späťvzatiu odvolania podaného za obžalovaného jeho obhajcom došlo na základe výslovného súhlasu obžalovaného, overí túto skutočnosť u obhajcu alebo priamo u obžalovaného.*)

II. Z hľadiska práva obvineného na spravodlivý proces zaručeného Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd treba ustanovenie § 368 ods. 1 Trestného poriadku o prípustnosti dovolania vykladať tak, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku je daný aj v prípade, ak odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. marca 2007, sp. zn. 2 Tdo 1/2007)

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedeným rozsudkom na základe dovolania, ktoré podal obvinený A. S. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2006, sp. zn. 3 To 56/06, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 250 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 v neprospech obvineného A. S. V dôsledku toho napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

*) Zhodne aj č. 24/197S Zb. rozh. trest.

Z o d ô v o d n e n i a :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo 6. decembra 2005, sp. zn. 3 T 52/05, bol obvinený A. S. uznaný za vinného z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Uvedeného trestného činu sa podľa skutkových zistení prvostupňového súdu dopustil tým, že napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 1 T 9/04, z 27. januára 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. februára 2004, okrem iného uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere dva roky, 7. septembra 2004 v čase o 23.50 hod. riadil po Štefánikovej ulici v Modre osobné motorové vozidlo zn. Seat Ibiza EČ: PK 138 BC, pričom bol kontrolovaný hliadkou polície.

Za to bol obvinenému A. S. uložený, podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu jedného roka.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote obvinený odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré (podľa obsahu spisu) vzal 29. mája 2006 späť obhajca obvineného podaním z 24. mája 2006, doručeným Krajskému súdu v Bratislave ako súdu odvolaciemu.

Predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave uznesením z 2. júna 2006, sp. zn. 3 To 56/06, podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku vzala na vedomie späťvzatie odvolania obvineným A. S.

Okresný súd Bratislava III dňa 12. januára 2007 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, podané obvineným A. S. prostredníctvom obhajcu Mgr. R. B., ktoré bolo podané proti už spomenutému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2006, sp. zn. 3 To 56/06.

V uvedenom mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) uplatnil obvinený A. S. dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, argumentujúc tým, že prostredníctvom predchádzajúceho obhajcu JUDr. P. F. podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 6. decembra 2005, sp. zn. 3 T 52/05, pričom k späťvzatiu uvedeného odvolania došlo podaním obhajcu JUDr. P. F. bez jeho výslovného sú-

hlasu s takýmto postupom. Poukázal pritom na písomné vyjadrenie spomínaného obhajcu, že k späťvzatiu odvolania nemal predchádzajúci súhlas obvineného.

Obvinený A. S. v podanom dovolaní preto navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 312 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku, a aby v dôsledku toho zrušil dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a prikázal mu, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Generálny prokurátor v písomnom podaní z 13. marca 2007 namietal, že krajský súd predmetné odvolanie v dôsledku už spomínaného späťvzatia odvolania nepreskúmal a napadnutým uznesením o ňom preto ani meritórne nerozhodoval. Nebola preto splnená podstatná náležitosť ustanovenia § 372 Trestného poriadku, umožňujúca podať dovolanie obvinenému, teda skutočnosť, že o jeho riadnom opravnom prostriedku (odvolaní) bolo meritórne rozhodnuté.

Podľa názoru generálneho prokurátora jedinou osobou oprávnenou na podanie dovolania v posudzovanej veci bol v dôsledku uvedeného iba minister spravodlivosti Slovenskej republiky, a preto navrhol, aby Najvyšší súd postupoval podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, po predložení spisového materiálu súdom prvého stupňa a po preskúmaní obsahu samotného dovolania obvineného podľa § 383 Trestného poriadku nariadil vo veci verejné zasadnutie, nakoľko dospel k záveru, že sú dané dôvody dovolania uvedené v návrhu v prospech obvineného a boli splnené podmienky na jeho podanie.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v prvom rade musel zaoberať námietkou, nastolenou vo vyjadrení generálneho prokurátora, t. j. či vôbec bolo možné predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu napadnúť dovolaním.

V uvedenom smere treba predovšetkým uviesť, že stanovisko generálneho prokurátora vo vzťahu k skôr citovanému ustanoveniu § 368 ods. 1 Trestného poriadku celkom zjavne vychádza zo skoršej (rozumej pred prijatím zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) dlhoročne ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa berie na vedomie späťvzatie odvolania obvineného, treba považovať za rozhodnutie deklaratórne, netýkajúce sa merita prejednávanej veci.

Podľa názoru dovolacieho súdu však bez skúmania, či pre naznačené rozhodnutie odvolacieho súdu (t. j. pre rozhodnutie o vzatí na vedomie späťvzatia odvolania, ako sa tak stalo v posudzovanej veci) boli splnené zákonom stanovené podmienky, nemožno súhlasiť s názorom generálneho prokurátora, že napadnuté rozhodnutie iba so zreteľom na okolnosť, že odvolací súd vec meritórne neprejednal nie je napadnuteľné už uvedeným mimoriadnym opravným prostriedkom (dovolaním).

Neobstojí predovšetkým argumentácia v písomnom stanovisku generálneho prokurátora o tom, že jedinou osobou oprávnenou na podanie dovolania v posudzovanej veci bol v dôsledku už skôr uvedeného iba minister spravodlivosti Slovenskej republiky.

Ustanovenie § 368 ods. 1 Trestného poriadku je ustanovením všeobecne platným, a preto rovnako zaväzujúcim všetky na podanie dovolania oprávnené osoby.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že ak by sa mala uplatniť argumentácia uvedená vo vyjadrení generálneho prokurátora, muselo by nielen pre obvineného, ale rovnako aj pre ministra spravodlivosti platiť, že ani jeden z nich nemôže z generálnym prokurátorom namietaného dôvodu (rozumej preto, že odvolací súd vec meritórne nepreskúmal a nerozhodol) podať dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým „iba“ vzal na vedomie späťvzatie odvolania obvineného.

Naznačená argumentácia však nie je tým podstatným, čo viedlo dovolací súd k záveru o tom, že podané dovolanie je prípustné a že na jeho podklade a z dôvodov v ňom uplatnených je povinnosťou dovolacieho súdu preskúmať zákonnosť postupu krajského súdu ako súdu odvolacieho.

Najvyšší súd v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že nový Trestný poriadok (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l), v ktorých definuje dôvody pre podanie dovolania oprávnenými osobami, síce neobsahuje ako dovolací dôvod zistenie, že k rozhodnutiu o späťvzatí skôr podaného odvolania došlo bez splnenia zákonom predpokladaných podmienok.

Obsahuje však ustanovenie § 371 ods. 1 písm. j), podľa ktorého dovolacím dôvodom je zistenie, že odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

Vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 316 ods. 1 Trestného poriadku takým dovolacím dôvodom môže byť zistenie, že k zamietnutiu odvolania došlo napriek tomu, že nebolo správne ustálené, že odvolanie bolo podané one-

skorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Už uvedený a zákonom priamo predpokladaný dovolací dôvod, však rovnako nepredstavuje rozhodnutie odvolacieho súdu o merite veci tak, ako to predpokladá ustanovenie § 368 ods. 1 Trestného poriadku, na ktoré sa vo vyjadrení generálneho prokurátora poukazuje ako na ustanovenie vylučujúce právo na podanie dovolania obvineným v posudzovanej trestnej veci.

Najvyšší súd predovšetkým považuje za potrebné poukázať na to, že dovolacie konanie sa v žiadnom svojom štádiu nemôže nachádzať mimo ústavný rámec pravidiel spravodlivého procesu, vymedzeného Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Najvyšší súd Slovenskej republiky, súc si vedomý toho, že hoci Trestný poriadok v ôsmej hlave, druhom oddiele dovolanie (§ 368 a nasl.) považuje za „mimoriadny opravný prostriedok“, nemožno iba v rámci tohto označenia spomínaného opravného prostriedku na rozhodujúci znak „mimoriadnosti“ usudzovať výhradne z pohľadu ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku, a v dôsledku toho nemožno usudzovať ani na zásadné zúženie množiny napadnutelných rozhodnutí bez ohľadu na to, či v konkrétnom prípade, z akých dôvodov a akým spôsobom bolo porušené právo obvineného na spravodlivý súdny proces.

Pre účinné späťvzatie odvolania v čase rozhodovania krajského súdu zákon (v posudzovanom prípade Trestný poriadok - zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) predpisoval konkrétne dôvody a podmienky.

Podľa § 250 ods. 3 už uvedeného Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006), odvolanie podané v prospech obžalovaného inou oprávnenou osobou alebo za obžalovaného obhajcom alebo zákonným zástupcom môže byť vzaté späť len s výslovným súhlasom obžalovaného. Prokurátor môže vziať také odvolanie späť i bez súhlasu obžalovaného. V tomto prípade plynie obžalovanému nová lehota na podanie odvolania od upovedomenia, že odvolanie bolo vzaté späť.

V dôsledku uvedených zistení a súvislostí Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že akceptáciou výhrad, uplatnených v písomnom vyjadrení generálneho prokurátora k podanému dovolaniu, by celkom nepochybne dospel k takému výkladu ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý by bol nad rámec už spomínaných ústavných zásad, a preto v ďalšom vecne preskúmal v dovolaní obvineným A. S. uplatnené dôvody, ktorými napadol uznesenie odvolacieho súdu.

Podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu vzatie odvolania späť vezme, ak niet prekážok, uznesením na vedomie predsedu senátu odvolacieho súdu, a ak nebola vec doteraz to-
muto súdu predložená, predseda senátu súdu prvého stupňa.

Z obsahu vyjadrenia pôvodného obhajcu JUDr. P. F., ktorý obhajoval ob-
vineného A. S. v pôvodnom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil,
že síce urobil podanie, ktorým vzal späť odvolanie obvineného proti rozsud-
ku súdu prvého stupňa, avšak na taký postup nemal výslovný súhlas obvi-
neného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) citovaného Trestného poriadku, dovolanie
možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podstatným z hľadiska záveru o porušení zákona v neprospech obvine-
ného je zistenie, že nezákonným postupom predsedníčky senátu krajského
súdu, ktorým podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku vzala na vedomie späť-
vzatie odvolania obvineným A. S., bola deklarovaná právoplatnosť a aj vy-
konateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 6. decembra 2005,
sp. zn. 3 T 52/05, hoci sa v spisovom materiáli k predmetnej veci, hlavne
v písomnom plnomocenstve (či. 36), nenachádzal výslovný súhlas obvineného
svojmu obhajcovi na späťvzatie odvolania tak, ako to vyžadovalo ustano-
venie § 250 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006.

Postupom krajského súdu preto bolo zásadným spôsobom porušené prá-
vo obvineného A. S. na obhajobu, keďže sa mu napadnutým uznesením za-
bránilo, aby sa po včasnom podaní odvolania proti rozsudku súdu prvého
stupňa obhajoval aj pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd pritom považuje za potrebné poukázať na to, a to aj so zrete-
ľom na ustálenú súdnu prax, že ak obhajca vezme odvolanie podané za ob-
vineného späť, je povinný súčasne s týmto späťvzatím oznámiť (príp. preu-
kázať písomným súhlasom obvineného), že tak robí na základe výslovného
súhlasu obžalovaného. Ak k takémuto oznámeniu nedôjde, alebo ak má
predseda senátu dôvodné pochybnosti o tom, či takýto výslovný súhlas obvi-
neného bol obhajcovi daný, musí si túto okolnosť overiť u obhajcu alebo
priamo u obvineného pred postupom podľa § 250 ods. 4 Trestného poriadku
účinného do 1. januára 2006.

Samotné písomné podanie obhajcu, ktorým oznamuje (tak ako sa to stalo
v posudzovanom prípade), že berie za obžalovaného späť už podané odvola-
nie, nenahradzuje výslovný súhlas obžalovaného k takémuto späťvzatiu od-
volania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na všetky skôr uvedené zistenia a dôvody v konečnom dôsledku podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona v neprospech obvineného A. S., podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil právoplatné uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2006, sp. zn. 3 To 56/06, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Úlohou krajského súdu bude vykonať zákonom predpísané odvolacie konanie o riadnom opravnom prostriedku, ktorý obvinený A. S. podal proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 6. decembra 2005, sp. zn. 3 T 52/05.

65.**ROZHODNUTIE**

I. Rozhodnutím o väzbe sa rozumie nielen rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby a ďalších konaniach v tejto súvislosti, ako vyplývajú z ustanovenia § 72 ods. 1 Trestného poriadku, ale analogicky aj konanie a rozhodovanie o väzbe v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

II. Z výkladu ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku potom jednoznačne vyplýva, že právo podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe (ako aj o podmieňanom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody), má iba minister spravodlivosti, ale toto právo nemá obvinený, a to ani v konaní o väzbe podľa zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov (arg. a contrario).

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2007,
sp. zn. 1 Tdo V - 5/2007)

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedeným uznesením podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku per analógiám s použitím § 371 ods. 2 Trestného poriadku a contrario odmietol dovolanie obvineného A. B. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2007, sp. zn. 4 Tost 3/2007.

Z o d ô v o d n e n i a :

Krajský súd v Bratislave uznesením z 9. januára 2007, sp. zn. 3 Ntc 4/06, vyhovel návrhu krajského prokurátora a podľa § 21 ods. 1, ods. 3 a § 27 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov rozhodol, že sa vykoná európsky zatykači rozkaz, vydaný na vyžiadaného obvineného T. B. Obvodným súdom pre Prahu 6 v Českej republike 14. novembra 2006, sp. zn. 37 Nt 708/2006, a zároveň, že sa odkladá realizácia jeho vykonania do právoplatného skončenia trestného stíhania jeho osoby vo veci Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 2 T 68/06.

Na základe sťažnosti T. B. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc vo veci v zmysle § 21 ods. 7 citovaného zákona dospel k záveru, že jeho sťažnosť nie je dôvodná, a vzhľadom na zákonnú úpravu uvedenú v tomto ustanovení sám rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu rovnakým spôsobom ako súd prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave predložil dňa 5. júna 2007 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie podané vyžiadaným obvineným T. B. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2007, sp. zn. 4 Tost 3/2007.

Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, ktorého dôvody mali byť naplnené v podstate tým, že bol zadržaný 14. novembra 2006 o 08.10 hod. a v rozpore s či. 5 ods. 2 Dohovoru (zákon č. 209/1992 Zb.) bol o dôvodoch zadržania upovedomený až po 36 hodinách. Samotný eurozatykač mu bol prokurátorom doručený až po mesiaci od zadržania. Pritom bolo zistené, že v čase zadržania eurozatykač ešte vydaný nebol. Tým bolo porušené jeho právo na obhajobu. Desafďňová lehota podľa § 17 ods. 4 európskeho zatýkacieho rozkazu vypršala dňa 11. februára 2007 a bolo obligatórnou povinnosťou súdu prepustiť ho na slobodu. Namiesto toho mu bolo oznámené, že väzba je obligatórna. V ďalšej časti dovolania polemizoval so zvoleným postupom pri rozhodovaní o jeho väzbe a so skutkovým stavom trestného činu, pre ktorý je v Českej republike trestne stíhaný. Na tomto základe navrhol, aby dovolací súd po vyslovení porušenia zákona v ustanoveniach použitých v tomto konaní, napadnuté rozhodnutia zrušil a jeho prepustil z väzby na slobodu.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 ani po postupe podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie, okrem dôvodov uvedených v odseku 1, aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe alebo podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Z dikcie uvedeného ustanovenia vyplýva, že minister spravodlivosti má v porovnaní s obvineným a generálnym prokurátorom širšie oprávnenia podať dovolanie. Okrem prípadov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného po-

riadku môže podať dovolanie aj v prípade rozhodnutia o väzbe (§ 72 ods. 1 Trestného poriadku) alebo o podmieňnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Rozhodnutím o väzbe sa rozumie nielen rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby a ďalších konaniach v tejto súvislosti, ako vyplývajú z ustanovenia § 72 ods. 1 Trestného poriadku, ale analogicky aj konanie a rozhodovanie o väzbe v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatykačom rozkaze (a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Z výkladu ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku potom jednoznačne vyplýva, že právo podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe (ako aj o podmieňnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody) má iba minister spravodlivosti, ale toto právo nemá obvinený (arg. a contrario).

Obvinený alebo osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku (a rovnako tak generálny prokurátor) môžu podať dovolanie len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená treba podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku o prípustnosti dovolania rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej (porovnaj č. 19/2007 Zb. rozh. trest.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po konštatovaní, že vyžiadaný obvinený T. B., podal dovolanie proti rozhodnutiu súdu o väzbe, na ktoré je oprávnený v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku iba minister spravodlivosti, ale nie obvinený, musel jeho dovolanie podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku per analógiám s použitím § 371 ods. 2 Trestného poriadku a contrario na neverejnom zasadnutí odmietnuť, a to bez preskúmania veci (porovnaj č. 18/2007 Zb. rozh. trest.).

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach občianskoprávných, obchodných a správnych

66.

ROZHODNUTIE

Zmenu v osobe oprávneného z exekučného titulu, ku ktorej došlo pred začatím exekučného konania, nemožno považovať ani za rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ani za nedostatok návrhu na vykonanie exekúcie a napokon ani za nedostatok exekučného titulu.

Ak oprávnený už pri podaní návrhu preukáže, že nadobudol právo exekučného titulu (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku) exekútorovi nevznikla povinnosť doručiť súdu návrh na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3, druhá veta Exekučného poriadku).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2005,
sp. zn. 2 MCdo 6/2007)

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1081/06-16, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že sa líši oprávnený v exekučnom titule a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a súdny exekútor ani na výzvu súdu nepredložil návrh na pripustenie zmeny účastníka na strane oprávneného v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorý je potrebný vždy, ak po vydaní exekučného titulu a pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie došlo k zmene v osobe oprávneného alebo povinného.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 84/2006, potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne. Zhodne so súdom prvého stupňa vyslovil, že postup podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku treba dodržať vždy, ak dochádza k zmene účastníka pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie prípadne pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, pretože pre vykonanie exekúcie proti inému alebo v prospech iného než je uvedený v právoplatnom exekučnom titule nepostačuje iba listina predložená účastníkom. Len súd môže rozhodnutím urobiť zásah do už právoplatného predchádzajúceho rozhodnutia súdu.

Na podnet oprávneného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 84/2006, a uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1081/06-16. Navrhol zrušiť obe rozhodnutia súdov a vec vrátiť Okresnému súdu Rimavská Sobota na ďalšie konanie, pretože spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.] a postupom súdov sa účastníkovi odňala možnosť pred súdom konať [§ 243f ods. 1 písm. a) O. s. p.], keď v rozpore s § 37 ods. 3 Exekučného poriadku nevyhoveli žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Prechod práv a povinností z exekučného titulu pred začatím exekučného konania upravuje § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku tak, že tento prechod práva alebo povinnosti musí oprávnený preukázať už pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie, pokiaľ nevyplýva priamo z právneho predpisu. Postup účastníkov a súdneho exekútora, ak prechod práv a povinností nastal po začatí exekučného konania je upravený v § 37 ods. 3 veta druhá Exekučného poriadku, kde sa účastníkovi ukladá písomne bez zbytočného odkladu oznámiť súdnemu exekútorovi existenciu skutočností, na základe ktorých dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, oznámenie doložiť listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností a súdnemu exekútorovi podať na súd návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania. Návrh na vykonanie exekúcie v súdnej veci podával oprávnený, ktorý súčasne s návrhom na začatie exekúcie preukázal prechod práva z exekučného titulu zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 16. marca 2006. Súdnemu exekútorovi nevznikla povinnosť podať návrh na zmenu účastníka exekučného konania, keďže z procesného hľadiska k zmene účastníka nedošlo.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadril len oprávnený, ktorý žiadal, aby mu bolo vyhovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 3 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdov a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

Z o d ō v o d n e n i a :

Generálny prokurátor odôvodnil mimoriadne dovolanie tým, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a v konaní do-

šlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p. (oprávnenému bola odňatá možnosť pred súdom konať).

Návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 1. júna 2006 podal oprávnený M. K., s. r. o., N., ktorý k návrhu doložil originál exekučného titulu (platobný rozkaz Okresného súdu Rimavská Sobota z 1. júna 2005, sp. zn. 1 Ro 558/2005, vydaný na návrh navrhovateľa JUDr. M. T., správkyňa konkurznej podstaty D, a. s. v konkurze proti odporcovi P. A. na 2 838,- Sk s príslušenstvom) a dve zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16. marca 2006 týkajúce sa pohľadávky prisúdenej platobným rozkazom 1 Ro 558/2005, ktorými oprávnený preukazoval prechod práva z exekučného titulu z JUDr. M. T., správkyne konkurznej podstaty D., a. s. v konkurze na M. K., s. r. o., Nitra.

Exekučné konanie sa začína na návrh dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 36 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a po-

vinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

Prechod práva alebo povinnosti z exekučného titulu na iné subjekty môže nastať pred začatím exekučného konania alebo jeho začatí, univerzálnou alebo singulárnou sukcesiou.

Pre procesný postup v exekučnom konaní je významný spôsob a čas prechodu práva alebo povinnosti. Prechod práv a povinností z exekučného titulu pred začatím exekučného konania upravuje § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, druhá veta tohto zákonného ustanovenia sa aplikuje v prípade, ak prechod práv a povinností nastal po začatí exekučného konania.

Ak k prechodu práva alebo povinnosti došlo pred začatím exekučného konania, oprávnený už pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie musí preukázať, že naňho prešlo právo alebo na iného povinnosť z exekučného titulu (pokiaľ prechod nenastal priamo zo zákona) a v tomto prípade súd o zmene účastníka na strane oprávneného alebo povinného nerozhoduje. Len ak k prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu došlo po začatí exekučného konania (v dobe po podaní návrhu na vykonanie exekúcie), vzniká pôvodnému účastníkovi exekučného konania povinnosť bez zbytočného odkladu písomne oznámiť túto skutočnosť súdnemu exekútorovi, súčasne mu predložiť listinu preukazujúcu prechod práva alebo povinnosti a súdnemu exekútorovi vzniká povinnosť podať na súd návrh o pripustenie zmeny účastníka konania.

Súdy oboch stupňov nesprávne vyhodnotili splnenie podmienok na udeľenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udeľenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne). Zmenu v osobe oprávneného pred začatím exekučného konania nemožno považovať za rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, ak oprávnený už pri podaní návrhu v súlade s § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku preukáže, že právo z exekučného titulu nadobudol. Na preukázanie prechodu práva na označeného oprávneného M. K., s. r. o., N., pred začatím exekučného konania boli postačujúce zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16. marca 2006 uzavreté medzi JUDr. M. T., správkyňou konkurznej podstaty úpadcu D., a. s. v konkurze so sídlom v B. B. ako postupcom a J. H.

z Nitry ako postupníkom a medzi J. H. ako postupcom a M. K., s. r. o., N. ako postupníkom. Rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1081/06-16, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že exekútor nepodal návrh na zmenu účastníkov konania, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože takáto povinnosť súdnemu exekútorovi z ustanovenia § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku nevyplývala. Pokiaľ Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 84/2006, uznesenie okresného súdu z rovnakých dôvodov potvrdil, tiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky bolo dôvodné. Ochranu práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenia oboch súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Rimavská Sobota (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 243d ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. je právny názor dovolacieho súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

67.**ROZHODNUTIE**

Čas, keď došlo k prechodu práv alebo povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, je rozhodujúci z hľadiska aplikácie prvej alebo druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.

Ak k prechodu týchto práv alebo povinností došlo pred začatím exekučného konania, prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia prvej vety tohto zákonného ustanovenia. Ak však k prechodu týchto práv alebo povinností došlo po začatí exekučného konania, treba postupovať podľa druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2005,
sp. zn. 3 MCdo 5/2007)

Oprávnený podal 21. júna 2006 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému T. C. na základe exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Rimavská Sobota z 22. júla 2007, sp. zn. 2 Ro 1302/2005, ktorým bol povinný zaviazaný zaplatiť JUDr. M. T., správkyni konkurznej podstaty úpadcu D., a. s. v konkurze, so sídlom v B. B. do 15 dní od doručenia platobného rozkazu sumu 14 520,- Sk s príslušenstvom a trovy konania vo výške 2 737,- Sk. K návrhu oprávnený pripojil zmluvy o postúpení predmetnej pohľadávky uzavreté 16. marca 2006, na základe ktorých predmetná pohľadávka bola postúpená najskôr J. H. a neskôr bola ním postúpená obchodnej spoločnosti M. K., s. r. o. Súdny exekútor JUDr. J. K. doručil 3. júla 2006 Okresnému súdu Rimavská Sobota žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1449/2006-16, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo možné rozhodnúť z dôvodu, že nebol predložený návrh na pripustenie zmeny účastníka na strane oprávneného v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, preto s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávneného uznesením zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 83/2006, uznesenie okresného súdu po-

tvrdil. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami okresného súdu ako i s jeho právnym posúdením veci. Bol zhodného názoru ako prvostupňový súd, že ak dochádza k zmene účastníka pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ako tomu bolo v danom prípade, pre ďalší postup exekúcie sa v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku okrem iného vyžaduje návrh na pripustenie zmeny účastníka, ktorý pripraví a predloží súdu na rozhodnutie o pripustení zmeny účastníka exekútor na základe oznámenia účastníka, ktorého prílohou je listina preukazujúca prevod alebo prechod práv alebo povinností. Bol toho názoru, že pre vykonanie exekúcie proti inému alebo v prospech iného než je uvedený v právoplatnom a vykonateľnom exekučnom titule, nepostačuje listina, i keď overená, pretože by dochádzalo k mimoprávnemu spôsobu exekúcie zásahom do právomocí súdu; iba súd môže rozhodnutím urobiť zásah do už právoplatného predchádzajúceho rozhodnutia súdu.

Oprávnený sa podnetom z 27. decembra 2006 obrátil na generálneho prokurátora Slovenskej republiky so žiadosťou o podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, ako i proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo toto uznesenie potvrdené. Generálny prokurátor Slovenskej republiky podnetu vyhovel a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 83/2006, a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1449/2006-16, napadol mimoriadnym dovolaním, ktorým ich žiadal zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru generálneho prokurátora spočívajú napadnuté rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.], lebo v rozpore s § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku nevyhoveli žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Mal za to, že prechod práv alebo povinností z exekučného titulu, ktorý nastal pred začatím exekučného konania (pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie) upravuje Exekučný poriadok v prvej vete § 37 ods. 3 a prechod práv alebo povinností z exekučného titulu, ktorý nastal po začatí exekučného konania (po podaní návrhu na vykonanie exekúcie) upravuje Exekučný poriadok v druhej vete § 37 ods. 3. V prípade, ak prechod práva vyplývajúceho z exekučného titulu nastal pred začatím exekučného konania (pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie), musí oprávnený už súčasne s návrhom na vykonanie exekúcie preukázať prechod práva, pokiaľ tento nevyplýva priamo z právneho predpisu. Ak prechod práva vyplývajúceho z exekučného titulu nastal po začatí exekučného konania (po podaní návrhu na vykonanie exekúcie), musí oprávnený tieto skutočnosti písomne oznámiť exekútorovi a k oznámeniu doložiť listinu preukazujúcu tento prechod práva a až po tomto oznámení vzniká exekútorovi povinnosť

podať na súd návrh na pripustenie zmeny účastníka. Nakoľko v danej veci k prechodu práva vyplývajúceho z exekučného titulu došlo pred začatím exekúcie a návrh na vykonanie exekúcie podával ako oprávnený M. K., s. r. o., ktorý súčasne s návrhom preukázal listinami (zmluvami o postúpení pohľadávok zo 16. marca 2006) prechod práva na neho, exekútorovi nevznikla povinnosť podať návrh na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania, keďže z procesného hľadiska ku zmene účastníka konania nedošlo.

Oprávnený vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom generálneho prokurátora Slovenskej republiky a žiadal mu vyhovieť.

Povinný sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že tento oprávnený prostriedok podal včas (§ 243g O. s. p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie bolo podané dôvodne.

Z o d ô v o d n e n i a :

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté uznesenia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.]. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 36 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekučné konanie sa začína na návrh (ods. 1). Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie podľa § 44 ods. 2).

Proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom generálneho prokurátora uvedeným v mimoriadnom dovolaní má za to, že prechod práva alebo povinnosti z exekučného titulu, ktorý nastal pred začatím exekučného konania, je upravený v § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku a že veta druhá tohto ustanovenia sa vzťahuje na prípad, keď k prechodu práva alebo povinnosti dochádza po začatí exekučného konania.

Ustanovenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku obsahuje výnimku zo zásady, že exekúciu možno vykonať iba na základe návrhu toho, kto je vo vykonateľnom rozhodnutí, ktoré je exekučným titulom, označený ako oprávnený, resp. ako povinný. K prechodu práva alebo povinnosti vyplývajúcich z exekučného titulu na iné subjekty môže dôjsť univerzálnou alebo singulárnou sukcesiou a časovo sa tak môže stať pred začatím exekučného konania alebo po jeho začatí, pričom čas, kedy k prechodu práva alebo povinnosti vyplývajúcich z exekučného titulu došlo, je rozhodujúci z hľadiska aplikácie prvej alebo druhej vety uvedeného zákonného ustanovenia. Aplikácia ustanovenia § 37 ods. 3 vety prvej Exekučného poriadku prichádza do úvahy v prípadoch, keď k prechodu práva alebo povinnosti došlo pred začatím exe-

kučného konania (§ 36 ods. 2 Exekučného poriadku) a aplikácia druhej vety tohto ustanovenia vtedy, keď prechod práva alebo povinnosti nastal po začatí exekučného konania. V prípade, že k prechodu práva alebo povinnosti došlo pred začatím exekučného konania, je povinnosťou oprávneného už pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie preukázať, že naňho prešlo právo alebo na iného povinnosť z exekučného titulu, pokiaľ prechod nenastal priamo na základe zákona. Za situácie, že k prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu došlo po začatí exekučného konania (§ 36 ods. 2 Exekučného poriadku), účastník exekučného konania (pôvodný účastník) má povinnosť bez zbytočného odkladu písomne oznámiť túto skutočnosť exekútorovi, pričom k oznámeniu treba doložiť listinu preukazujúcu prechod práva alebo povinnosti. Na základe tohto oznámenia vzniká exekútorovi povinnosť v stanovenej lehote doručiť súdu návrh na pripustenie zmeny účastníka, ktorý rozhodne o pripustení alebo nepripustení zmeny účastníka na strane oprávneného alebo povinného.

V danej veci k prechodu práva z exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz Okresného súdu Rimavská Sobota z 22. júla 2005, sp. zn. 2 Ro 1302/2005 (právoplatný a vykonateľný dňa 20. septembra 2005), došlo pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie (návrh podaný 21. júna 2006) na základe zmlúv o postúpení pohľadávky uzavretých 13. marca 2006 medzi JUDr. M. T., správkynou konkurznej podstaty úpadcu D., a. s. v konkurze, so sídlom v B. B., ako postupcom a J. H. ako postupníkom a medzi J. H. ako postupcom a M. K., s. r. o., so sídlom v N. ako postupníkom (oprávneným v tomto exekučnom konaní). Prechod práv z uvedeného exekučného titulu oprávnený preukázal vyššie uvedenými zmluvami o postúpení pohľadávky, ktoré boli súčasťou návrhu na vykonanie exekúcie.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto treba pri preskúmaní žiadosti súdneho exekútora JUDr. J. K. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vychádzať z toho, že súdny exekútor nebol povinný podať návrh na pripustenie zmeny účastníka na strane oprávneného, nakoľko táto povinnosť mu z ustanovenia § 37 ods. 3 vety prvej Exekučného poriadku, ktoré treba na daný prípad aplikovať, nevyplývala. Pokiaľ teda súd prvého stupňa pre nesplnenie si tejto povinnosti zo strany exekútora žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil, rozhodnutia súdov nie sú vecne správne; sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2006, sp. zn. 13 CoE 83/2006, ako i uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo 6. septembra 2006, č. k. 3 Er 1449/2006-16, a vec vrátil Okresnému súdu Rimavská Sobota na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 2 O. s. p.), v ktorom bude právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí pre tento súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

68.**R O Z H O D N U T I E**

Účastníkom exekučného konania v časti schvaľovania výťažku z predaja nehnuteľnosti je aj záložný veriteľ.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2006,
sp. zn. 4 Cdo 90/2006)

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 11. mája 2005, č. k. 1 Er 740/97-109, schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností, ktorý vykonával súdny exekútor Mgr. Ing. J. G. na rozvrhovom pojednávaní 20. februára 2002 v rozsahu presne špecifikovanom vo výroku uznesenia. V odôvodnení uviedol, že pri určovaní poradia uspokojovania jednotlivých nárokov vychádzal zo zákonných podmienok uvedených v § 157 ods. 1 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 8. septembra 2005, sp. zn. 15 CoE 46/05, odvolanie obchodnej spoločnosti M. H., a. s., so sídlom v B. odmietol. Podľa jeho názoru odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o schválení rozvrhu výťažku však môže podať len účastník exekučného konania. Kto je účastníkom exekučného konania, určuje ustanovenie § 37 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že účastníkom je len oprávnený a povinný a súdny exekútor, ak sa rozhoduje o trovách exekúcie. V tomto prípade nemožno aplikovať všeobecnú definíciu účastníkov konania vyplývajúcu z Občianskeho súdneho poriadku, že účastníkmi konania sú osoby, o ktorých právach a povinnostiach sa koná, pretože Exekučný poriadok, ako osobitný predpis, má v § 37 konkrétnu úpravu účastníkov konania, a preto aplikácia Občianskeho súdneho poriadku, ako všeobecného procesného predpisu, nie je podľa § 254 ods. 3 O. s. p. možná. Proti uzneseniu exekučného súdu o schválení rozvrhu výťažku preto môže podať odvolanie len oprávnený alebo povinný. Keďže odvolanie podala obchodná spoločnosť M. H., a. s. B., teda subjekt, ktorý nie je oprávnený na podanie odvolania v danej veci, jej odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie obchodná spoločnosť M. H., a. s. B., ako záložný veriteľ v rámci rozvrhu výťažku z dražby. Žiadala, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f) O. s. p., keď podľa jej názoru postupom podľa odvolacieho

súdu jej bola odňatá možnosť konať pred ním. Nesúhlasila s právnym názorom krajského súdu, pokiaľ ide o jej aktívnu legitimáciu v predmetnej exekučnej veci. Platnosť a účinnosť ustanovenia § 37 ods. 1 v zmysle § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v platnom znení sa síce vzťahuje len na konania začaté po 1. septembri 2005, ale potvrdzuje úmysel zákonodarcu definovať účastníka pre určitý úsek exekučného konania. Poukázala, že aj teória práva v širších súvislostiach ozrejmuje, že v exekučnom konaní sa použijú ustanovenia prvej až štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku len vtedy, ak nie je ustanovené inak v Exekučnom poriadku a nevyklučuje to povaha veci konkrétnej procesnej situácie alebo konkrétneho procesného úkonu exekučného súdu, účastníkov exekučného konania alebo tretích osôb. Inými subjektmi (účastníkmi exekučného konania) sú fyzické a právnické osoby a orgány, ktoré majú v exekučnom konaní uložené povinnosti alebo v spojitosti s exekučným konaním môžu uplatňovať určité hmotné a procesné práva. Napríklad platiteľ mzdy, dražiteľia alebo iné osoby sa môžu stať účastníkmi len na určitý úsek konania. Tieto práva a povinnosti sú upravené v druhej až štvrtej časti Exekučného poriadku a k týmto subjektom patria okrem iných najmä veritelia, ktorí v exekučnom konaní pri niektorých spôsoboch vykonávania exekúcie majú právo prihlásiť sa na uspokojenie svojej pohľadávky bez ohľadu na to, či majú základ v exekučnom titule. Dovolateľka tiež namietala, že v konaní došlo aj k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. d) O. s. p. V tejto súvislosti poukázala na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 20. júna 2005, sp. zn. 13 CoE 42/05, v inej exekučnej veci, v ktorej išlo o vymoženie 29 711,- Sk a v ktorej bol predmetom rozhodovania exekučného súdu ten istý rozvrh výťažku ako 20. februára 2002, rozhodol o odvolaní dovolateľky proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota z 11. mája 2005, č. k. 1 Er 2104/98-50, tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. júna 2005, sp. zn. 13 CoE 42/05, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2005, tak založilo prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Dovolateľka žiadala preto, aby uznesenie odvolacieho súdu bolo zrušené a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O. s. p. možno napadnúť dovolaním. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému dovolanie nie je prípustné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu sú upravené v ustanovení § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa ustanovenia § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaateľka napadla uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo jej odvolanie odmietnuté. Takéto uznesenie nevykazuje znaky niektorého z uvedených uznesení, a preto prípustnosť dovolania z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nemožno vyvodiť.

S poukazom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil sa len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nieje prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a tiež rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej bola súdom odňatá možnosť pred ním konať [§237písm. f) O. s. p.].

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, robiť procesné úkony, navrhovať dôkazy a podobne). O prípad odňatia možnosti konať pred súdom ide aj vtedy, ak súd odmietne odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p., hoci podmienky pre takýto postup nie sú dané.

Z obsahu dovolania dovolateľky vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. vyvodzuje z toho, že ako prednostný záložný veriteľ je účastníčkou konania (resp. bol aj jej právny predchodca), pokiaľ ide o jej práva ako záložného veriteľa v exekučnom konaní v časti schvaľovania rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti, a teda bola a je aktívne legitimovaným subjektom na podávanie opravných prostriedkov v tomto rozsahu. Ak teda odvolací súd odmietol jej odvolanie ako neoprávnenej osobe, odňal jej týmto postupom, ako účastníčke konania, konať pred súdom v odvolacom konaní.

Exekučný poriadok rozlišuje medzi tými účastníkmi exekučného konania, ktorým príslušné postavenie priznáva pre konanie ako celok, medzi inými účastníkmi, ktorým status účastníka priznáva len pre určitú časť konania. Kým účastníci patriaci do prvej skupiny majú právo robiť všetky právom predpokladané úkony (vrátane podávania opravných prostriedkov) a majú tiež právo, aby sa s nimi konalo v celom exekučnom konaní, pri druhej skupine účastníkov treba naopak vždy individuálne posudzovať, či im postavenie účastníka v konkrétnej časti konania prislúcha. Do prvej z uvedených skupín účastníkov patria podľa platnej právnej úpravy oprávnený a povinný, do druhej potom podľa výslovnej úpravy ustanovenia § 37 ods. 1 vety druhej a ods. 2 Exekučného poriadku súdny exekútor a manžel povinného a podľa § 37 ods. 1 časti prvej vety za bodkočiarkou Exekučného poriadku a niektorých ďalších ustanovení uvedeného zákona i ďalšie osoby vymenované v príslušných ustanoveniach. Vo veci exekúcie uskutočňovanej predajom nehnuteľností v časti konania - rozdeľovania získaného výťažku, exekútor (v tejto časti) uskutočňuje rozvrhové pojednávanie, na ktoré predvolá vydražiteľa a osoby, ktorým sa doručuje dražobná vyhláška podľa § 141

ods. 1, alebo ktoré prihlásili svoje nároky podľa § 140 ods. 2 písm. j) (§ 154 ods. 1 Exekučného poriadku).

Osoby a orgány, ktoré mali byť predvolané na rozvrhové pojednávanie a osoby, o ktorých nárokoch sa rozhodovalo na rozvrhovom pojednávaní, môžu vzniesť u exekútora námietky proti rozvrhu výťažku do 3 dní po doručení rozvrhu (§ 161 ods. 1 Exekučného poriadku). O ich námietkach rozhoduje súd; proti rozhodnutiu súdu o námietkach nie je prípustné odvolanie (§ 161 ods. 2 Exekučného poriadku). Rozvrh výťažku podlieha schváleniu súdom. Proti rozhodnutiu súdu o rozvrhu výťažku je odvolanie prípustné (§ 164 ods. 1 Exekučného poriadku). Rozhodnutie o rozvrhu výťažku sa doručí všetkým osobám a orgánom, ktoré mali byť predvolané na rozvrhové pojednávanie (§ 154 ods. 1) a osobám, o ktorých nárokoch sa rozhodovalo na tomto pojednávaní (§ 164 ods. 2 Exekučného poriadku).

Na vyššie uvedený účel exekučného konania uskutočňovaného predajom nehnuteľností, ako aj Exekučným poriadkom upravené postavenie tých osôb, ktoré vzhľadom na ich práva k prejednávanej nehnuteľnosti sú nositeľmi osobitne im priznaných procesných oprávnení v časti konania, v ktorom sa uskutočňuje rozvrh výťažku z prejednávanej nehnuteľnosti, treba prihliadať aj pri riešení otázky, či a ktorá z týchto osôb je oprávnená podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o schválení rozvrhu výťažku (§ 164 ods. 1 Exekučného poriadku).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu účastníkmi exekučného konania v spomenutej časti konania - schvaľovanie rozvrhu výťažku z predaja nehnuteľností - nie sú len oprávnený a povinný. Hoci v § 37 ods. 1 Exekučného poriadku a v § 164 ods. 1 Exekučného poriadku to nie je výslovne uvedené, v tejto časti sú účastníkmi aj iné osoby. Vyplyva to z povahy veci a tiež z toho, že sa im v tejto časti exekučného konania umožňuje urobiť procesný úkon, ako napríklad vzniesť námietky alebo priznáva určité právo, napr. právo na doručenie rozhodnutia o schválení rozvrhu výťažku.

Vzhľadom na uvedené dovolateľka, ako záložný veriteľ, mala v časti predmetného exekučného konania, pri ktorom sa rozhodovalo o schválení rozvrhu výťažku z predaja nehnuteľností, postavenie účastníčky konania a bola oprávnená podať odvolanie proti uzneseniu o schválení rozvrhu výťažku (§ 164 ods. 1 Exekučného poriadku). Pokiaľ odvolací súd jej odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p., hoci podmienky pre tento postup neboli splnené, odňal jej možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 2 O. s. p.).

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami dovoľateľky. Pokiaľ v dovolaní namietala aj existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. d) O. s. p., nedával v tomto smere obsah spisu dovolaciemu súdu dostatok podkladov pre posúdenie dôvodnosti dovolania. Bude preto vecou odvolacieho súdu, aby sa v ďalšom konaní zaoberal touto námietkou.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

69.**ROZHODNUTIE**

Pri výpočte odmeny súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov je určujúci čas potrebný na vykonanie exekúcie bez zreteľa na počet úkonov, ktoré si exekúcia vyžaduje. Sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti a na základe tohto súčtu určenie odmeny podľa § 14 ods. 2 vyhlášky je v súlade s jej ustanovením § 14 ods. 1 písm. a).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2007, sp. zn. 1 MCdo 7/2006)

Okresný súd Žilina uznesením zo 14. júla 2005, sp. zn. 18 Er 3483/2002-17, Ex 383/2002, exekúciu zastavil a oprávnenému uložil nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 4 620,- Sk do troch dní od jeho právoplatnosti.

Takto rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na návrh oprávneného. O náhrade trov exekúcie patriacich súdnemu exekútorovi rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že uložil oprávnenému nahradiť súdnemu exekútorovi účelne vynaložené náklady exekučného konania vo výške 4 620,- Sk vrátane dane z pridanej hodnoty. Táto suma predstavuje odmenu súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu vo výške 400,- Sk - § 14 ods. 1 písm. a) a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“) za úkony - prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, vypracovanie žiadosti o udelenie poverenia, upovedomenie o začatí exekúcie, výzva na súčinnosť, oznámenie o stave exekúcie, podnet na zastavenie exekúcie, ktorým úkonom zodpovedajú dve hodiny času, odmenu určenú paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti vo výške 3 906,- Sk, poštovné 176,- Sk, cestovné náhrady 3 630,- Sk, telekomunikačné výdavky 100,- Sk a 19 % daň z pridanej hodnoty zo sumy 600,- Sk, t. j. 114,- Sk.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku o trovách exekúcie na základe podnetu súdneho exekútora podal dňa 24. mája 2006 mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie. Uvedol, že nesúhlasí s právnym posúdením dôvodnosti uplatnených trov exekúcie okresným súdom. V zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky mal súd odmenu súdneho exekútora priznať za výkon exekučnej činnosti podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Súd priznanie tejto časti odmeny exekútora odôvodnil poukazom na vykonané úkony, ktorým podľa jeho názoru zodpovedajú dve hodiny času. Teda v podstate posúdil tieto úkony ako účelne vykonané, avšak dĺžku času potrebného na ich vykonanie stanovil rozdielne od súdneho exekútora. Z odôvodnenia uznesenia ani nie je možné zistiť, ako súd dospel k záveru, že súdny exekútor v danej veci účelne na exekúciu vynaložil dve hodiny času. Podľa časovej špecifikácie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti tieto boli vykonané v rozdielnych dňoch v časovom období od 27. novembra 2002 do 13. apríla 2005, okrem vypracovania upovedomenia o začatí exekúcie a výzvy na súčinnosť, ktoré súdny exekútor vypracoval v ten istý deň 28. apríla 2003. Bol toho názoru, že keď súd za účelne vynaložené považoval šesť z ôsmich súdnym exekútorom uplatnených úkonov, pri stanovení odmeny sa mal pridržovať ním predloženej časovej špecifikácie. Z Exekučného poriadku ani z vyhlášky totiž nevyplýva, že by mal súd čas potrebný na vykonanie jednotlivých výkonov spočítať, resp. že by mal vôbec rozhodovať o tom, koľko času súdny exekútor potreboval na vykonanie toho-ktorého úkonu. Ak súd konštatoval, že súdny exekútor uskutočnil procesný úkon prezumovaný Exekučným poriadkom, patrí mu zaň náhrada trov exekúcie vo výške stanovenej vyhláškou. Ďalej uviedol, že ak súd posúdil určité úkony súdneho exekútora ako vykonané účelne, pričom tieto úkony boli preukázateľne vykonané v rôznych dňoch, mal súdnemu exekútorovi za tieto úkony priznať odmenu podľa § 14 ods. 1 písm. a) v spojení s § 14 ods. 2 vyhlášky sumou 200,- Sk za každú aj začatú hodinu. Pokiaľ ide o dva úkony, vykonané dňa 28. apríla 2003, mal sa pridržovať časovej špecifikácie súdneho exekútora. Z uvedených skutočností vyplýva, že uznesenie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na to, za podmienok uvedených v § 243e ods. 1 O. s. p v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. je mimoriadne dovolanie opodstatnené, pričom jeho podanie si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov osoby poškodenej rozhodnutím súdu, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Oprávnený, povinný ani súdny exekútor sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyjadřili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p) preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Vady v zmysle § 237 O. s. p. ani iné vady konania, ktoré dovolací súd posudzuje podľa § 242 ods. 1 druhej vety O. s. p. z úradnej povinnosti, neboli v mimoriadnom dovolaní namietané a z obsahu spisu ani nevyplývajú. Z výnimkou týchto vád je dovolací súd viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil.

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor v návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu nemaj etnosti povinného súčasne navrhol, aby oprávnený nahradil trovy exekúcie a odmenu súdnemu exekútorovi v rozsahu vyhotovenej časovej špecifikácie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti, špecifikácie paušálne odmeňovaných úkonov exekučnej činnosti a špecifikácie náhrady hotových výdavkov, celkove vo výške 6 048,- Sk. Pri časovej špecifikácii jednotlivých úkonov exekučnej činnosti (od 15 do 60 minút) si za každý jednotlivý úkon uplatňoval odmenu 200,- Sk, spolu za osem úkonov 1 600,- Sk. Okresný súd odmenu priznal podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky v sume iba 400,- Sk, keď mal za to, že táto zodpovedá počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Teda je zrejmé, že sčítal časy trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti vyjadrené v minútach, pričom skúmal aj účelnosť času vynaloženého súdnym exekútorom na vykonanie toho-ktorého úkonu.

Tento postup súdneho exekútora bol podľa názoru dovolacieho súdu správny.

Podľa § 196 veta prvá Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky ak súdny exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje

- a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu,
- b) paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti.

Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky základná hodinová sadzba podľa ods. 1 písm. a) je 200,- Sk za každú aj začatú hodinu. Súdny exekútor je povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti.

Podľa § 14 ods. 3 vyhlášky paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 100,- Sk.

Keďže v danom prípade bola exekúcia zastavená, patrí súdnemu exekútorovi odmena určená v súlade s ustanovením § 14 vyhlášky.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky namieta nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Spočítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti uvedených v časovej špecifikácii súdneho exekútora a posúdenie účelnosti času ich trvania uskutočnené exekútnym súdom považoval za nesprávne.

Z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky vyplýva, že pri výpočte odmeny sa má zohľadniť počet účelne vynaložených hodín na exekúciu a nie počet jednotlivých úkonov. Rozhodujúce je časové hľadisko jednotlivých úkonov, teda čas reálne potrebný na ich vykonanie. Bez relevancie je početnosť jednotlivých úkonov. Tomuto výkladu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, ktoré odmenu určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekúcie (taxatívne vymenované v § 15 ods. 1 vyhlášky). Ak by zákonodarca vychádzal z toho, že základná hodinová sadzba 200,- Sk patrí za každú, aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti, bol by použil v § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky formuláciu ako v písm. b) tohto ustanovenia. Nestalo sa tak, potom nie je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. a) sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti a na základe toho určenie odmeny vo výške podľa ustanovenia § 14 ods. 2 vety prvej vyhlášky. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu oceňovať samostatne každý úkon exekučnej činnosti, ktorý nie je uvedený v § 15 ods. 1 vyhlášky, výslovne by to vyjadril v § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

Za dôvodnú námietku nemožno považovať ani námietku týkajúcu sa prípustnosti skúmania účelnosti vynaloženého času na jednotlivé úkony exe-

kučnej činnosti súdom. Práve účelnosť hodín vynaložených na exekúciu je predpokladom na priznanie odmeny súdneho exekútora [§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky]. Napokon trovy exekúcie, ktoré má súdnemu exekútorovi uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku), ktorý nesie zodpovednosť za ich správnosť.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 243b ods. 1 veta prvá pred bodkočiarkou v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. zamietol.

Dovolací súd úspešnému oprávnenému náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich náhradu v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p.

70.

ROZHODNUTIE

V rámci skúmania podmienok na postup podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. je všeobecný súd oprávnený posudzovať, či zákon je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Zo strany všeobecného súdu nejde o prekročenie právomoci.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2006, sp. zn. 1 Obdo V 73/2006)

Krajský súd v K. uznesením zo 4. apríla 2006 konanie zastavil, určil odmenu správcovi a rozhodol o náhrade trov konania. Rozhodol tak z dôvodu, že navrhovateľ v zmysle ustanovenia § 70e ods. 4, 5 zákona č. 520/2005 Z. z. neprekúžal pohľadávku ďalšieho veriteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 23. mája 2006, č. k. 2 Obo 136/2006-106, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh na prerušenie konania zamietol. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa. K návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. uviedol, že Ústava Slovenskej republiky v článku 1 ods. 1 nevysslovuje zákaz retroaktivity v odvetví občianskeho práva, a preto odvolací súd dospel k záveru, že ustanovenie § 70e ods. 4, 5 a 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a z tohto dôvodu netreba konanie prerušiť a vec postúpiť na Ústavný súd Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska. Otázka neprípustnosti retroaktivity je viazaná na odvetvie trestného práva (či. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol ho spolu s uznesením súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie dovolania uviedol:

Podľa § 70e ods. 4 zákona č. 520/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a doplnení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 15. decembra 2005: „V konkurznom konaní, ktoré sa začalo na návrh veriteľa účinnosťou tohto zákona a v ktorom nebolo vydané uznesenie o vyhlásení konkurzu, súd vydá uznesenie o vyhlásení konkurzu, len ak sa v ňom preukáže pohľa-

dávka navrhovateľa voči dlžníkovi a pohľadávka aspoň jedného ďalšieho dlžníkovho veriteľa, ktorý bol označený v návrhu na vyhlásenie konkurzu, do 40 dní od účinnosti tohto zákona; k preukázaniu pohľadávky súd veriteľa nevyzýva."

Podľa § 70e ods. 5 vyššie citovaného zákona: „Ak navrhovateľ v konkurznom konaní podľa odseku 4 v lehote podľa odseku 4 nepreukáže svoju pohľadávku voči dlžníkovi a pohľadávku aspoň jedného ďalšieho dlžníkovho veriteľa, ktorého označil v návrhu na vyhlásenie konkurzu, súd konkurzné konanie uznesením bez zbytočného odkladu zastaví."

Podľa či. I. § 4 ods. 5 toho istého zákona: „Ak návrh na vyhlásenie konkurzu podáva veriteľ, v návrhu na vyhlásenie konkurzu musí uviesť okolnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že dlžník je v úpadku, označiť ďalšieho veriteľa a preukázať jeho pohľadávku voči dlžníkovi a preukázať svoju peňažnú pohľadávku voči dlžníkovi. Pohľadávka sa považuje za preukázanú, ak je uznaná dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka alebo doložená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu."

V konaní prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu, došlo k vadám podľa § 237 písm. f) O. s. p. a konanie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to z toho dôvodu, že na základe uvedených ustanovení citovaného zákona o konkurze a vyrovnaní krajský súd, ako prvostupňový súd, nemal konanie zastaviť, ale naopak, v súlade s § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. prerušiť, nakoľko všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí (v tomto prípade citované ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní), je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. V tomto prípade mal krajský súd postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Rovnakého pochybenia sa dopustil aj odvolací súd, keď rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne a návrh na prerušenie konania zamietol.

Navrhovateľ v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní, platným a účinným dňa 3. februára 2005, podal návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka JUDr. J. U., pričom návrh bol v čase jeho podania perfektný, v súlade s legislatívou platnou a účinnou v čase podania návrhu.

Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje v článku 1 ods. 1 princíp právneho štátu.

V zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky platí, že: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Ústava Slovenskej republiky v článku 12 ods. 1 písm. a) ustanovuje: „Povinnosti možno ukladať

- a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- b) medzinárodnou zmluvou podľa či. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- c) nariadením vlády podľa či. 120 ods. 2.“

S prihliadnutím na ustanovenie článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa navrhovateľ oprávnené domnieva, že § 70e ods. 4 a § 70e ods. 5 zákona č. 520/2005 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon o konkurze a vyrovnaní, je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Uvedené ustanovenia, ktorými sa zmenil a doplnil zákon o konkurze a vyrovnaní, sú retroaktívne, čím významne dochádza k narušeniu právnej istoty, ktorá tvorí jeden z pilierov právneho štátu.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky: „V právnom štáte sú vzťahy medzi veriteľmi a dlžníkmi založené na očakávaní, že dlžníci si budú svoje povinnosti plniť, ako aj na tom, že štát bude túto zásadu podporovať a poskytovať veriteľom primeranú právnu ochranu, vrátane konkurzného konania pred súdmi. Ak sa veriteľ rozhodol voči dlžníkovi uplatniť konkurzné konanie a tak hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne predpisy mu v jeho uplatnení nebránili, právna istota, ktorú v takomto prípade mohol a bol oprávnený očakávať, spočívala v tom, aby o jeho návrhu súd nielen konal, ale aj rozhodol.“

Zastavenie konania však nemožno chápať ako rozhodnutie vo veci samej, teda tým, že krajský súd zastavil konanie a nerozhodol v ňom o veci samej, došlo podľa názoru navrhovateľa k vade konania tým, že keď krajský súd zastavil konanie, svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Tým, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, taktiež naplnil dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým, že zamietol návrh na prerušenie konania za účelom iniciovania konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o vyslovenie súladu napádaných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní s Ústavou Slovenskej republiky, je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolaací súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevezal zreteľ na dôvody a argumenty, ktoré navrhovateľ použil vo svojom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania vyznieva ešte nepochopiteľnejšie v tom, keď sa navrhovateľ na podporu svojich tvrdení opierať o nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, opäť citované vyššie v tomto dovolaní, pričom odvolaací súd ich vôbec nevezal do úvahy.

Aj z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom odseku sa navrhovateľ nemôže stotožniť ani s názorom odvolacieho súdu, uvedeným na strane 4 jeho rozhodnutia v predposlednej a poslednej vete, podľa ktorého „Ústava Slovenskej republiky v článku 1 ods. 1 nevyslovuje zákaz retroaktivity v odvetví občianskeho práva, preto odvolaací súd dospel k záveru, že ustanovenie § 70e ods. 4, 5 a 6 zákona o konkurze a vyrovnaní nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a z toho dôvodu netreba konanie prerušiť a vec postúpiť na Ústavný súd Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska. Otázka neprípustnosti retroaktivity je viazaná na odvetvie trestného práva (Ústava Slovenskej republiky, článok 50 ods. 6), v odvetví občianskeho práva je chápaná v rovine právnej vedy a jej aplikácie vo vyspelom demokratickom a právnom štáte.“

Navrhovateľ je toho názoru, v súlade s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky, že odvolaací súd prekročil svoju právomoc, nakoľko súdy Slovenskej republiky majú za úlohu vykladať zákon, nie ústavu. Naopak, Ústavný súd Slovenskej republiky rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi. Výkladom ústavy odvolaací súd prekročil svoju právomoc a tým nedal možnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby zaujal v rámci jeho právomoci stanovisko k súlade navrhovateľom napádaných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní. Aj v tom vidí navrhovateľ inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Na podporu svojich tvrdení, najmä týkajúcich sa neústavnosti navrhovateľom namietaných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní, a teda aj nesprávnosti postupu prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, navrhovateľ ďalej uvádza:

Podľa či. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd: „Vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v Hlave I. tohto Dohovoru.“

„V nadväznosti na ďalšie ustanovenia upravujúce jednotlivé práva sa toto znenie článku 1 interpretovalo tak, že sa štátom ukladá negatívny, aj pozitívny záväzok. Negatívny záväzok je ten, podľa ktorého sa od štátu vyžaduje, aby sa zdržal zásahov do ľudských práv pozitívny záväzok je

taký, podľa ktorého štát musí konať, aby zabezpečil ľudské práva". Pri určovaní, či pozitívny záväzok existuje, Európsky súd pre ľudské práva berie do úvahy „spravidlivú rovnováhu, ktorá sa má nastoliť medzi verejným záujmom a záujmami jednotlivca" (Rees Čase. Serieš A, no 106, s.15, § 37).

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol: „Slovenská republika je podľa čí. 1 Ústavy právnym štátom. V právnom štáte má ústava povahu základného prameňa práva, ktorý je nadradený všetkým ostatným prameňom práva. Tento znak implikuje aj požiadavku, aby všetky právne predpisy a v nich obsiahnuté alebo z nich odvodené právne normy, verejnoprávne aj súkromnoprávne, boli v súlade s ustanoveniami ústavy. Ústavou parlament ustanovuje, ktoré orgány a aké činnosti budú vykonávať a zabezpečovať." (PL. ÚS 32/95) „Ak národná rada uplatní svoju zákonodarnú právomoc v nesúlade s iným ustanovením ústavy, poruší tým aj základný princíp ústavnosti ustanovený v čí. 1. Ak navrhovateľ nerešpektovanie princípu právneho štátu namietne, ústavný súd o tom rozhodne v rozsahu označenom navrhovateľom." (PL. ÚS 15/1998) „Príkazy ústavných noriem obsiahnuté v jednotlivých článkoch ústavy však treba rešpektovať pri prijímaní každého zákona Národnej rady Slovenskej republiky, a to bez ohľadu na to, či ide o zákon, ktorým sa určité spoločenské vzťahy upravujú alebo o zákon, ktorým sa len mení, prípadne dopĺňa už predtým existujúca zákonná úprava určitých spoločenských vzťahov." (PL. ÚS 38/95) „Ústava neustanovuje štátnym orgánom právomoci, ktoré by mohli uplatniť spôsobom porušujúcim práva občanov. (...) Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. (...) Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ medzi nimi existuje príčinná súvislosť." (II. ÚS 48/97) „Ústavný súd v konaní o súlade zákona s ústavou v záujme ochrany ústavnosti nemôže prihliadať iba na formálnu stránku veci, to znamená na skutočnosť, že Národná rada Slovenskej republiky v rámci svojej kompetencie upravila zákonom určitý spoločenský vzťah. Ústavný súd v takomto konaní je povinný vziať do úvahy nielen obsah zákona, ale predovšetkým jeho súlad so všetkými tými ustanoveniami ústavy, ktoré majú súvislosť so spoločenským vzťahom, tvoriacim predmet zákonnej úpravy." (PL. ÚS 32/95) „Ak zákonodarný orgán nepostupuje v súlade s inými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky, poruší tým aj princíp ústavnosti vyplývajúci z čí. 1 ústavy. Národná rada, ako zákonodarný orgán, je viazaná kritériami ústavnosti v rovnakej miere ako ostatné orgány verejnej moci v Slovenskej republike (čí. 2 ods. 2 ústavy). Pri uplatňovaní svojej zákonodarnej pôsobnosti môže prijať zákon, pokiaľ ním neprekročí ústavou daný rámec." (PL. ÚS 19/98)

Právny štát je stavom v štáte, keď stručne povedané, právo platí pre každého a dá sa vymôcť od všetkých. Podstatou právneho štátu teda je, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ale aj každý jednotlivец, sa musí správať vo všetkých právnych vzťahoch spôsobom, ktorý určuje právny poriadok. Základným predpokladom takéhoto stavu je existencia právnej úpravy ustanovujúcej ústavou predpokladaným spôsobom práva a povinnosti subjektov dotknutých ústavou. Ak zlyhá zákonodarca, narúša sa mechanizmus správania sa subjektov práva. V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov v právnom štáte je zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia práv tými subjektmi, ktorým boli priznané.

Vyššie spomenutá požiadavka právnej istoty je jednou zo súčastí obsahu princípu právneho štátu. S uplatňovaním tohto princípu sa spája nielen požiadavka po všeobecnej platnosti, trvácnosti, stabilite, racionalite a spravodlivom obsahu právnych noriem, no rovnako aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci (právna istota).

„Jednou z nevyhnutných súčastí obsahu princípu právneho štátu je požiadavka právnej istoty. S uplatňovaním tohto princípu sa spája nielen požiadavka po všeobecnej platnosti, trvácnosti, stabilite, racionalite a spravodlivom obsahu právnych noriem a ich dostupnosti občanom (publikovateľnosť), no rovnako aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci (právna istota), ktorej základom je jednoznačný jazyk a zrozumiteľnosť právnych noriem (...)" (PL. ÚS 15/1998)

Ďalším z dôležitých znakov právneho štátu je existencia kritérií, podľa ktorých sa pri aplikácii práva vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma a zároveň sa nimi zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch a prekonáva sa nejednotnosť právnej normy.

Prijatím právnej normy, ktorá je retroaktívna, zákonodarca narušil princípy právneho štátu, najmä z hľadiska právnej istoty, ale aj možnosti, najmä v tomto prípade, ochrany majetku navrhovateľa.

Navrhovateľ sa preto oprávnené domnieva, že v tomto prípade sú naplnené podmienky na to, aby konajúci súd prerušil v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. konanie a inicioval konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o súlade navrhovateľom namietaných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní.

Navyše navrhovateľ, napriek skutočnostiam uvedeným v odvolaní, predložil odvolaciemu súdu aj listiny preukazujúce existenciu pohľadávok ďalšieho veriteľa: spoločnosti V., s. r. o., so sídlom T. č. 1, K., zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu K. L, oddiel Sro, vložka číslo: 13167/V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, dovolanie predjednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 242 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný. Žalobca prípustnosť dovolania odvodzuje zo znenia § 237 písm. f) O. s. p. na základe toho, že ak súdy neprerušili konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a nepožiadali Ústavný súd Slovenskej republiky o zaujatie stanoviska k § 70e ods. 4, 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, odňali tým účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Z o d ô v o d n e n i a :

Uvedený právny názor dovolateľa nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky.

V zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. súd je povinný konanie prerušiť, okrem iného aj vtedy, ak v prejednávanej veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Odvolací súd otázke prerušenia konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. venoval potrebnú pozornosť a dostatočne svoj záver odôvodnil v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia. Z hľadiska postupu odvolacieho súdu v tomto smere v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. je rozhodujúce to, že odvolací súd (tak ako aj súd prvého stupňa) nedospel k záveru, že by dovolateľom citované ustanovenie § 70e ods. 4, 5 zákona o konkurze a vyrovnaní bolo v rozpore s ústavou, či medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Dovolateľ nedôvodné vytýka odvolaciemu súdu, že prekročil svoju právomoc, ak posudzoval otázku, či aplikované ustanovenie nie je v rozpore s ústavou. Všeobecný súd v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. nepochybne je oprávnený túto otázku posudzovať, avšak iba za účelom, či netreba konanie prerušiť a požiadať ústavný súd o zaujatie stanoviska. Konečný právny záväzný názor

o otázke ústavnosti právneho predpisu je skutočne oprávnený vysloviť iba Ústavný súd Slovenskej republiky (či. 125 ústavy). Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. výslovne umožňuje všeobecnému súdu skúmať, či všeobecne záväzný právny predpis nie je v rozpore s ústavou, túto otázku všeobecný súd je oprávnený a v zásade aj povinný riešiť kedykoľvek pred rozhodnutím vo veci, lebo skutočne by nemohol aplikovať všeobecne záväzný právny predpis v prípade, ak by dospel k záveru, že je v rozpore s ústavou. V tomto smere ide o špecifické subjektívne oprávnenie všeobecného súdu, resp. sudcov všeobecných súdov, pričom ani netreba, aby v každom rozhodnutí v jeho odôvodnení sa touto otázkou zaoberal. Pokiaľ sa tejto otázky nedotkne, je zrejmé, že súd vychádzal z toho, že aplikovaný právny predpis je v súlade s ústavou.

Na druhej strane, ak všeobecný súd nedospeje k záveru, že aplikovaný právny predpis nie je v súlade s ústavou, tento jeho postup nemožno považovať z procesného hľadiska za vadu konania ani v prípade, ak by následne Ústavný súd Slovenskej republiky v inom konaní takýto nesúlad konštatoval. Všeobecný súd ústavnosť právneho predpisu posudzuje na základe vlastných skúseností a poznatkov, v tomto smere je úplne nezávislý, ale nemôže postupovať ani svojvoľne.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd neporušil zákon [§ 109 ods. 1 písm. b) O. s. p.], ak v danej veci konanie neprerušil. Tým, že potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania, ani neodňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Pokiaľ dovolateľ v závere dovolania poukazuje na to, že predložil odvolaciemu súdu listiny preukazujúce existenciu pohľadávok ďalšieho veriteľa, k tomu do volací súd poznamenáva, že aj pokiaľ tak žalobca urobil, túto svoju povinnosť nesplnil v lehote 40 dní, ako to stanovuje ustanovenie § 70e ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, ako to správne v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatuje aj odvolací súd.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ustanovenia § 243b ods. 4 v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. dovolanie odmietol. Dovolací súd za tejto procesnej situácie ustanovenie § 70e ods. 4, 5 zákona o konkurze a vyrovnaní neaplikoval, a preto ani nemal možnosť v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. posudzovať ústavnosť týchto právnych predpisov a požiadať ústavný súd o zaujatie stanoviska.

Dlžníkovi v dovolacom konaní trovy nevznikli, a preto dovolací súd náhradu trov do volacieho konania mu nepriznal.

71.

ROZHODNUTIE

Ak žalobca výslovne v podaní označí ako účastníkov konania na strane doterajšieho jediného žalovaného ďalšie dva subjekty a uvedie aj, čoho sa voči ním domáha, tak je nepochybné, že jeho vôľa smeruje k tomu, aby tieto subjekty sa stali účastníkmi konania.

(Rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2006, sp. zn. 1 Obdo V 55/2005)

Krajský súd v B. uznesením zo 7. januára 2005, č. k. 9 Cbs 193/04-46, pripustil, aby do konania ako žalovaný v 2. rade pristúpil T. B., s. r. o., B. a ako žalovaný v 3. rade aby pristúpil G., s. r. o. (§ 92 ods. 1 O. s. p.).

Ďalším uznesením z 27. januára 2005, č. k. 9 Cbs 193/04-54, Krajský súd v B. zakázal žalovaným v 1. až 3. rade nakladať s pohľadávkou G., s. r. o. voči úpadcovi P. G. Inc., a. s. v konkurze, a to do právoplatného skončenia veci samej.

Na odvolanie žalovaných v 1. až 3. rade proti uvedeným uzneseniam Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. marca 2005, č. k. 5 Obo 87/05, 6 Obo 91/05, tieto uznesenia zrušil a konanie zastavil. Rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že žalobca vo veci nepodal návrh, aby do konania pristúpili žalovaní v 2. a v 3. rade, a preto podľa ustanovenia § 92 ods. 1 O. s. p. sa nemohli stať účastníkmi konania. Pokiaľ ide o žalovaného v 1. rade, ide o právnickú osobu, ktorá má sídlo mimo územia Slovenskej republiky. Podľa § 9 ods. 3 písm. i) O. s. p. (v znení platnom do 31. decembra 2004), krajské sudy rozhodujú ďalej ako sudy prvého stupňa obchodné veci bez zreteľa na to, či účastníci záväzkového vzťahu sú podnikatelia, spory zo vzťahov vznikajúcich z medzinárodného obchodného styku právnických a fyzických osôb, vrátane sporov, v ktorých bola právomoc súdu Slovenskej republiky založená písomnou zmluvou účastníkov. Za vzťahy vznikajúce z medzinárodného obchodného styku právnických a fyzických osôb v zmysle citovaného ustanovenia treba považovať aj majetkové vzťahy, ktoré sledujú napojenie iba osobných alebo vlastníckych potrieb, čo i len jedného účastníka týchto vzťahov, hoci bydlisko (sídlo) zmluvných strán je na území rôznych štátov.

Súd prvého stupňa pri skúmaní podmienok konania, t. j. aj právomoci súdu (§ 7 ods. 1 O. s. p.) vychádzal zrejme z toho, že ide o spor, ktorý sa týka podnikania alebo činnosti podniku alebo organizačnej zložky právnickej osoby, ak má podnik alebo organizačnú zložku umiestnenú na území Slovenskej republiky (§ 21 ods. 3, § 22 a § 23 Obchodného zákonníka). V priebehu odvolacieho konania však pôvodný žalovaný a jeho organizačná zložka na území Slovenskej republiky bol z obchodného registra vymazaný, a to ku dňu 26. februára 2005. Preto odvolací súd dospel k záveru, že vo veci nie je daná právomoc súdu Slovenskej republiky a z tohto dôvodu uznesenia súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Na zdôvodnenie dovolania uviedol:

Odvolací súd v napadnutom uznesení žalobcovi vytýka, že nenavrhol, aby do konania pristúpili ďalší žalovaní podľa § 92 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd rozšírenie žaloby, doručené súdu 16. decembra 2004, za taký návrh nepovažoval. Tento právny názor odvolacieho súdu je nesprávny. Podľa § 41 ods. 2 O. s. p. každý úkon účastníkov posudzuje súd podľa jeho obsahu. Z podania zo dňa 16. decembra 2004 je zrejmé, že jeho obsah smeroval k zahrnutiu do konania ďalších žalovaných na 2. a 3. mieste. Prvostupňový súd uvedené podanie správne tak hodnotil a uznesením zo dňa 7. januára 2005 pripustil, aby do konania pristúpil žalovaný 2/ a 3/. Dokonca, aj keby podanie zo dňa 16. decembra 2004 bolo nepresné, súdy, a to prvostupňový aj druhostupňový súd, boli povinné podľa § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvať na doplnenie tohto podania.

Odvolací súd uvedeným spôsobom nepostupoval, a tým žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Odvolací súd ďalej odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že v priebehu odvolacieho konania žalovaný 1/bol vymazaný z obchodného registra ku dňu 26. februára 2005, ako to vyplýva z potvrdenia o vykonaní zápisu Okresného súdu B. I. zo dňa 25. februára 2005. Vytretie žalovaného 1/z obchodného registra bolo pre odvolací súd dostatočným dôvodom, aby konanie voči nej zastavil. Podľa § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom právomoc slovenských súdov je daná, ak osoba, proti ktorej smeruje návrh (žaloba), má na území Slovenskej republiky bydlisko alebo sídlo, a ak ide o majetkové práva, ak tu má majetok. Žalovaný 1/ stále má na Slovensku majetok, a to prinajmenšom majetkový podiel v žalovanom 3/, ktorého je výlučným vlastníkom.

Pod majetkom sa rozumejú aj majetkové práva, akým je vlastníctvo obchodného podielu. Vlastníctvo obchodného podielu zakladá okrem iného aj právo na podiel na zisku, prípadne na likvidačnom zostatku. Navyše, všetci traja žalovaní vystupujú ako veritelia v konkurznom konaní, č. 36-24K 323/00, Krajského súdu v B. B. proti úpadcovi P. G. Inc., a. s. v konkurze. Žalovaný 1/ podvodným spôsobom ukradol obchodný podiel u žalovaného 3/, o čom sa vedie trestné konanie. Odvolací súd svojím rozhodnutím nepriamo vyslovil, že stačí sa nechať vymazať v obchodného registra, čo je jednoduchý administratívny úkon a akékoľvek protiprávne konanie uskutočnené pred výmazom, sa stane nepostihnuteľným. Rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení, a tým je nesprávne podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.

Podľa § 37a písm. d) zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom je právomoc slovenského súdu daná aj vo veciach ostatných zmlúv, ak tovar mal byť alebo bol odovzdaný, služby poskytnuté alebo práce vykonané na území Slovenskej republiky, inak ak miesto plnenia malo byť, alebo bolo na území Slovenskej republiky. V ustanovení § 37a citovaný zákon upravuje tzv. zvláštnu právomoc slovenských súdov pre situácie, keď vo vzťahu k predmetu sporu je spravodlivé, aby ho mohol prejednať slovenský súd, aj keď odporca nemá bydlisko alebo sídlo v Slovenskej republike. **Ide** o založenie právomoci Slovenského súdu vo vzťahu k veciam vyplývajúcich zo záväzkových vzťahov. Pri kúpe obchodného podielu slovenskej obchodnej spoločnosti je miesto plnenia možné iba na území Slovenskej republiky, cez zápis v obchodnom registri Slovenskej republiky, a teda zakladá aj právomoc slovenských súdov.

Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberá označením žalovaného 1/, ako zahraničnej právnickej osoby s tým, že v žalobe, aj v rozšírení žaloby je uvedené aj sídlo jeho organizačnej zložky v Slovenskej republike. Podľa Komentára k Obchodnému zákonníku autorov Jozef Moravčík - Oľga Ovečková a kolektív, výklad § 7 Obchodného zákonníka „organizačná zložka bez ohľadu na to, či sa do obchodného registra zapisuje alebo nezapisuje, nie je právnym subjektom, ale iba časťou podniku podnikateľa. Túto skutočnosť zákon zdôrazňuje aj tým, že ustanovuje povinnosť používať obchodné meno podnikateľa pri prevádzkovaní odštepného závodu s uvedením dodatku, že **ide** o odštepný závod. Právne úkony, ktoré by sa uskutočnili len pod označením organizačnej zložky (t. j. bez uvedenia obchodného mena podnikateľa, by boli neplatné, pretože by išlo o právny úkon niekoho, kto nemá spôsobilosť na právne úkony (§ 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka)”. Podľa § 21 ods. 4 Obchodného zákonníka, oprávnenie zahraničnej osoby podnikat' na území Slovenskej republiky vzniká ku dňu zápisu podniku tejto osoby alebo jeho

organizačnej zložky do obchodného registra v rozsahu predmetu podnikania zapísanom v obchodnom registri.

Do obchodného registra bol zapísaný žalovaný 1/ len ako: T. M. L. A. Inc., L. č. 6, B., právna forma: organizačná zložka zahraničnej právnickej osoby. Len v tejto podobe žalovaný 1/ získal oprávnenie podnikat' na území Slovenskej republiky, pričom podnikaním je aj kúpa obchodného podielu u žalovaného 3/. Žalovaný 1/ v žalobe, aj v rozšírenej žalobe, bol teda označený správne. Argumentácia odvolacieho súdu v tejto časti je nejasná a nepreskúmateľná. Aj na túto časť sa však vzťahuje ustanovenie § 41 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 43 ods. 1 O. s. p. Ak odvolací súd mal pochybnosti, kto je označený ako žalovaný 1/, mal žalobou vyzvať na doplnenie a opravu podania. Odvolací súd ani toto neurobil, čím dospel k nesprávnemu rozhodnutiu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. - konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaní v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému dovolanie nie je prípustné. Poukázali na to, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nie je uznesením, ktorým došlo ku zmene uznesenia súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O. s. p.) a postupom odvolacieho súdu ani nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.].

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, pričom dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z výroku, ako aj z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v B. zo 7. januára 2005, č. k. 9 Cbs 193/04-46, nepochybne vyplýva, že týmto uznesením vo vzťahu k žalovanému v 1. rade (t. j. T. M. L. A. Inc., sídlo organizačnej zložky v SR: L. č. 6, B.) rozhodnuté nebolo. Vzhľadom na dvojinštančnosť občianskeho súdneho konania (§ 10 O. s. p.), odvolací súd nemohol napadnutým uznesením rozhodnúť aj vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, keď vo vzťahu k nemu súdom prvého stupňa rozhodnuté nebolo. Podľa ustanovenia § 103 O. s. p., ktoré cituje odvolací súd, síce súd kedykoľvek prihliada na to, či sú splnené podmienky konania (medzi ktoré nepochybne patrí aj existencia právomoci súdu), avšak toto ustanovenie treba aplikovať v rámci platnej

dvojinštančností konania. Teda, ak o veci (jej časti) nerozhodne súd prvého stupňa, potom o tejto veci (jej časti) nemôže rozhodovať ani odvolací súd. Aj keď žalobca toto pochybenie odvolacieho súdu výslovne nenamieta, ide o vadu, ktorá spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia vyjadrenú v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p. Totiž je nepochybné, že žalobcovi v tomto smere v jednej inštancii bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa (pokiaľ ide o predmet konania uplatňovaný voči žalovanému v 1. rade). Navyiac, odvolací súd ani nez dôvodnil, prečo považoval žalovaného v 1. rade za osobu oprávnenú na podanie odvolania proti uzneseniu zo 7. januára 2005 (č.l. 46), keď týmto uznesením vo vzťahu k žalovanému ani rozhodnuté nebolo (R 28/2000).

Postupom odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.] aj ohľadne jeho nároku uplatňovaného voči žalovaným v 2. a v 3. rade. Tým, že odvolací súd dospel k záveru, že žalobca podaním došlým Krajskému súdu v B. 16. decembra 2004 nenavrhol, aby do konania pristúpili aj títo žalovaní (§ 91 ods. 1 O. s. p.), odvolací súd zabránil žalobcovi uplatniť svoje nároky aj voči týmto žalovaným (netýka sa to predbežného opatrenia). Pritom rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti pre nedostatok dôvodov je aj čiastočne nepreskúmateľné. Z výroku a z úvodnej časti jeho uznesenia sa javí, že konanie zastavil aj v časti predmetu konania uplatňovaného voči žalovaným v 2. a 3. rade, avšak v odôvodnení odvolací súd vôbec neuvádza, z akého dôvodu konanie zastavil aj voči týmto žalovaným. Ak konanie voči ním nebolo začaté a nestali sa účastníkmi konania, ako to tvrdí odvolací súd, potom odvolací súd mal rozhodnutie odvolacieho súdu iba zrušiť. Dovolateľ však správne namieta, že právny názor odvolacieho súdu, týkajúci sa obsahu podania doručeného súdu 16. decembra 2004 (č.l. 34 - 36), je nesprávny.

Žalobou došlou súdu 2. decembra 2004 žalobca proti žalovanému T. M. L. A. Inc. (so sídlom uvedeným v úvodnej časti rozsudku) sa domáhal určenia, že zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti G., s. r. o. z 10. októbra 2002 zo žalobcu na žalovaného je neplatná.

Podaním došlým súdu 16. decembra 2004, označenom ako rozšírenie žaloby, žalobca jednak označil za žalovaných aj žalovaných v 2. a v 3. rade, pričom ako predmet konania v petite ponechal predmet konania vymedzený v pôvodnej žalobe, teda určenia, že zmluva o prevode obchodného podielu z 10. októbra 2002 je neplatná a ďalej sa domáhal určenia, že zmluva z 22. septembra 2004, o prevode pohľadávky G., s. r. o., B., voči úpadcovi P. G. Inc., a. s., vo výške 126 860 148,- Sk zo žalovaného 3/ na žalovaného 2/ je neplatná. Vo veci tiež žiadal vydať predbežné opatrenie.

Súd prvého stupňa sa s uvedeným podaním žalobcu vyporiadal tak, že dovolaním napadnutým uznesením zo 7. januára 2005 (č.l. 46) pripustil, aby do konania pristúpili žalovaní v 2. a v 3. rade a ďalším uznesením tiež 7. januára 2005 (č.l. 50) pripustil rozšírenie žaloby o určenie, že zmluva zo dňa 22. septembra 2004, o prevode uvedenej pohľadávky zo žalovaného v 3. rade na žalovaného v 2. rade, je neplatná.

Napokon súd prvého stupňa uznesením z 27. januára 2005, č. k. 9 Cbs 193/04-54, vo veci vydal predbežné opatrenie.

Žalovaní v 1. až 3. rade odvolanie (č.l. 64 - 70) podali iba proti uzneseniu, ktorým bolo pripustené pristúpenie do konania žalovaných v 2. a v 3. rade. Proti uzneseniu, ktorým bolo pripustené rozšírenie žaloby (č.l. 50), odvolanie nepodali. Odvolaním sa domáhali, aby odvolací súd uvedené uznesenie zrušil a aby konanie vo veci návrhu, týkajúceho sa neplatnosti zmluvy z 10. októbra 2002, zastavil z dôvodu, že nie je daná právomoc slovenských súdov.

Žalovaní v 1. až v 3. rade podali tiež odvolanie (č.l. 94 - 107) proti uzneseniu, ktorým bolo vo veci nariadené predbežné opatrenie.

Odvolací súd napriek tomu, že predmetom odvolacieho konania nebola aj zmluva o prevode pohľadávky z 22. septembra 2004, ako je tento predmet vymedzený v uznesení súdu prvého stupňa zo 7. januára 2005, č. k. 9 Cbs 193/04-50, dovolaním napadnutým uznesením rozhodol aj o tomto predmete konania. V úvodnej časti dovolaním napadnutého uznesenia odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, ako predmet odvolacieho konania výslovne uvádza aj neplatnosť zmluvy o prevode pohľadávky. Z výroku uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd zastavuje aj konanie týkajúce sa neplatnosti zmluvy o prevode pohľadávky. Teda aj v tomto smere odvolací súd porušil zásadu dvojinštančnosti konania, čo dovolací súd tiež považuje za vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p., keďže účastníkovi sa odňala možnosť konať pred súdom prvého stupňa.

Odvolací súd nesprávne dospel k záveru, že v podaní zo 16. decembra 2004 nie je obsiahnutý aj návrh, aby do konania pristúpili ako ďalší účastníci, t. j. žalovaní v 2. a v 3. rade. Je pravdou, že uvedené podanie žalobcu terminologický nie je celkom presné (ustanovenie § 92 ods. 1 a § 95 ods. 1 O. s. p.), avšak z jeho obsahu je zrejmé, čo ním žalobca sleduje (§ 41 ods. 2 O. s. p.). Ak žalobca výslovne v podaní označí ako účastníkov konania na strane doterajšieho žalovaného ďalšie dva subjekty a aj uvedie, čoho sa voči ním domáha, potom je nepochybné, že jeho vôľa smeruje k tomu, aby tieto dva subjekty sa stali účastníkmi konania, ako žalovaní v 2. a v 3. rade. Po-

kiaľ ale odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, mal v tomto pochybnosti, nič mu nebránilo postupovať tak, ako to uviedol dovolateľ v podanom dovolaní (§ 43 ods. 1 O. s. p.).

Dôvodné sú aj námietky dovolateľa týkajúce sa právomoci slovenských súdov v danej veci. V zmysle ustanovenia § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, právomoc slovenských súdov je daná aj v prípade, ak osoba, proti ktorej návrh (žaloba) smeruje, má na území Slovenskej republiky majetok. S touto otázkou sa ale odvolací súd nezaoberal, keďže nesprávne vychádzal iba z toho, či žalovaný a jeho organizačná zložka je na území Slovenskej republiky zapísaný v obchodnom registri. Preto jeho záver o neexistencii právomoci slovenských súdov, pokiaľ ide o žalovaného v 1. rade, nemá oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní, keď navyše, ako je už uvedené vyššie, odvolací súd ani neskúmal, či tento žalovaný je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo 7. januára 2005.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ustanovenia § 243b ods. 1, 2 O. s. p. zrušil uznesenia odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Právny názor dovolacieho súdu je pre odvolací súd záväzný (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

72.

ROZHODNUTIE

Ak účastník správneho konania bol v rozhodnutí správneho orgánu nesprávne poučený o jeho práve podať opravný prostriedok na preskúmanie rozhodnutia podľa § 250m ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a návrh podal v lehote stanovenej v ustanovení § 250m ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku, súd musí na základe podaného návrhu preskúmať zákonnosť rozhodnutia.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2006, sp. zn. 2 SŽ o KS 3/2006)

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením rozhodol tak, že odmietol opravný prostriedok podaný navrhovateľkou proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Poprade, pretože dospel k záveru, že opravný prostriedok - návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu bol podaný po uplynutí zákonnej odvolacej lehote. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonom stanovenej lehote podala proti uzneseniu krajského súdu odvolanie v časti, ktorým bol odmietnutý opravný prostriedok navrhovateľky. Navrhla napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a priznať navrhovateľke trovy odvolacieho konania. Uviedla, že v odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd vlastne konštatuje, že zo strany navrhovateľky bola dodržaná zákonná lehota na podanie opravného prostriedku, pretože bol podaný na orgáne, ktorý rozhodnutie vydal. Skutočnosť, že vec bola postúpená na Krajský súd v Košiciach, ako vecne a miestne príslušný až dňa 21. apríla 2005, nič nemení na tom, že zo strany navrhovateľky bola jednoznačne dodržaná zákonom stanovená lehota na podanie opravného prostriedku. Bolo predsa vecou už súdnych orgánov, aby dodržali lehotu pri postúpení veci.

Odporca navrhol unesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na skutočnosť, že návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu nebol podaný na Obvodnom pozemkovom úrade v Poprade, ale na Okresnom súde P., ktorý nie je vecne príslušným súdom na konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu vydaného podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva

k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov.

Odvolačný súd prejednal vec podľa § 212 ods.1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p., preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa, oboznámil sa s doterajším priebehom konania vo veci, oboznámil sa s dôvodmi uvedenými v odvolaní navrhovateľky a po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Z o d ť o v o d n e n i a :

Súdny proces treba chápať ako jednu zo záruk zákonnosti, pod ktorou treba rozumieť právnu istotu pri aplikácii práva súdom, a to v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv účastníkov konania. Uvedená zásada vyplýva z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Zo spisového materiálu súd zistil, že navrhovateľka sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 29. novembra 2004, ktorým odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov rozhodol tak, že oprávnená osoba Mária C. nespĺňa podmienky zákona z dôvodu, že pare. k. ú. Levoča je zastavaná plocha a nádvorie.

V poučení rozhodnutia správny orgán uviedol, že proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu možno podať v lehote do 30 dní od jeho doručenia opravný prostriedok na súde.

Z obsahu predloženého spisu krajského súdu vyplynulo, že preskúmané rozhodnutie zo dňa 29. novembra 2004 právna zástupkyňa navrhovateľky prevzala dňa 7. decembra 2004. Opravný prostriedok, označený ako odvolanie zo dňa 28. decembra 2004, adresovala Okresnému súdu Poprad, ktorému bol doručený dňa 30. decembra 2004. Okresný súd P. uznesením zo dňa 12. januára 2005, postúpil z dôvodu vecnej nepríslušnosti Krajskému súdu v P. Krajský súd v P. uznesením zo dňa 28. februára 2005 vec postúpil Krajskému súdu v K., ako súdu miestne príslušnému, ktorému spis bol doručený dňa 21. apríla 2005.

Krajský súd pri rozhodovaní o opravnom prostriedku navrhovateľky vychádzal z ustanovenia § 250m ods. 2 O. s. p. Podľa názoru súdu prvého

stupňa návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bol podaný po 30-dňovej zákonnej lehote, nakoľko táto uplynula dňa 7. januára 2005 a opravný prostriedok bol príslušnému súdu doručený až 21. apríla 2005, t. j. po uplynutí odvolacej lehoty.

Podľa § 47 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení (ďalej len „správny poriadok“) poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj o tom, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

Novela správneho poriadku rozšírila povinnosť správneho orgánu poučiť účastníka konania o údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

Právomoc súdu preskúmať neprávoplatné rozhodnutie správneho orgánu vyplýva z osobitných zákonov hmotnoprávneho charakteru.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri preskúmaní neprávoplatných rozhodnutí súdom správny orgán neposkytuje iba informáciu o možnosti preskúmať rozhodnutie správneho orgánu súdom. Správny orgán je povinný poučiť účastníka konania o jeho práve v zmysle § 250m ods. 2 O. s. p. Podľa tohto platného ustanovenia návrh (t. j. opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu) sa podáva na príslušnom súde v lehote tridsiatich dní od doručenia rozhodnutia, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Návrh je podaný včas aj vtedy, ak bol podaný v lehote na orgáne, ktorý rozhodnutie vydal. Je potrebné, aby správny orgán úplne poučil účastníka konania o tom, na ktorý orgán a v akej lehote možno podať opravný prostriedok. Takisto správny orgán vo svojom poučení musí uviesť vecne a miestne príslušný súd podľa § 246 a § 246a O. s. p.

V uvedenej právnej veci poučenie správneho orgánu je nedostatočné v tom smere, že jeho poučenie je nesprávne, preto s ním zákon spája procesnú sankciu v podobe možnosti jeho napadnutia účastníkom konania na súde do šiestich mesiacov od jeho doručenia (§ 250m O. s. p.).

Podľa § 250m ods. 2 veta druhá O. s. p. ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku alebo ak obsahuje nesprávne poučenie, možno ho napadnúť do šiestich mesiacov od jeho doručenia.

Vychádzajúc z uvedeného dospel súd k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa nie je vecne správne, pretože opravný prostriedok bol na príslušnom súde podaný v lehote šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu.

Z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 O. s. p. ako neopodstatnené zrušil.

Súd bude následne postupovať v merite vo veci samej.

Súd prvého stupňa rozhodne v novom rozhodnutí aj o trovách konania v zmysle § 224 ods. 3 O. s. p.

73.

ROZHODNUTIE

Samotná skutočnosť, že žalobca plnomocenstvom splnomocnil technického námestníka na zastupovanie začatého správneho konania na deň, na ktorý odporkyňa nariadila ústne pojednávanie a menovaný sa na ústnom pojednávaní aj zúčastnil, konvalidovala, že konanie technického námestníka bolo konaním oprávnenej osoby.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2005, sp. zn. 1 SŽ o NS 93/2004)

Odvolaním napadnutým rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 18. marca 2003, ktorým navrhovateľovi bola uložená podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov pokuta vo výške 200 000,- Sk. Súčasne odporkyňa rozhodla, že navrhovateľ je povinný prevádzkovať retransmisiu dňom doručenia rozhodnutia v súlade s oznámením zo dňa 12. októbra 2001 o zaradení programových služieb, pričom v opačnom prípade mu bude uložená opakovane pokuta. Prvostupňový súd rozhodol, že náhradu trov konania navrhovateľovi nepriznáva.

Proti rozsudku podal navrhovateľ odvolanie. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil z dôvodu, že v správnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho boli vyvedené aj nesprávne právne závery. Žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že podanej žalobe vyhovel a rozhodnutie odporkyne zrušil.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k napadnutému rozsudku navrhla, aby odvolací súd tento rozsudok, ako vecne správny, potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, konajúc v päťčlenom senáte, dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ustanovení tretej hlavy, piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250 I ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne postupoval v intenciách citovaných ustanovením Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo.

Z o d ť o d n e n i a :

Podľa § 64 zákona č. 308/2002 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitným zákonom rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ a prevádzkovateľ retransmisie napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušia povinnosť, na ktorej porušenie boli upozornení (§ 64 ods. 2 prvá veta cit. zákona).

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinností podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Prevádzkovateľ retransmisie, ktorý získal oprávnenie na retransmisiu registráciou podľa tohto zákona, je povinný prevádzkovať retransmisiu v súlade s jej registráciou podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. h) a zároveň je povinný oznámiť rade každú zmenu údajov uvedených v žiadosti o registráciu retransmisie do 15 dní odo dňa vzniku týchto zmien v zmysle vety prvej ustanovenia § 60 ods. 1.

Za účelom opodstatnenosti uloženia pokuty navrhovateľovi správny orgán skúmal, či sú splnené podmienky na jej uloženie, teda či došlo zo strany navrhovateľa k porušeniu vyššie citovanej povinnosti.

Odvolaací súd zistil, že navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol rovnaké námietky voči rozhodnutiu odporkyne, ako už uviedol v žalobe.

Navrhovateľ je prevádzkovateľ retransmisie na základe registrácie zo dňa 27. augusta 1999. Podľa registrácie retransmisie navrhovateľ mal vo svojom KDS šíriť programové služby vysielateľov STV 1, STV 2, Markíza, ČT 1, ČT 2, Nová, MTV 1, MTV 2, RTL-klub, ORF 1, ORF 2, RTL, SAT 1, RTL 2, VOX, TNT-Cartoon, DSF, TM 3, Sky News, YTV, Viva, Viva 2, MTL2.

Dňa 17. apríla 2003 navrhovateľ, ako účastník správneho konania, predložil Rade údaje a doklady v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z., avšak tieto doklady neboli úplné. Vzhľadom na túto skutočnosť Rada rozhodnutím zo dňa 15. mája 2001 uložila navrhovateľovi sankciu - upozornenie na porušovanie zákona, keďže navrhovateľ nepredložil potrebné doklady v lehote šiestich mesiacov.

Podaním zo dňa 10. októbra 2001, doručeným Rade 12. októbra 2001, navrhovateľ oznámil odporkyňi aktuálnu ponuku televíznych programových služieb, konkrétne vo svojom KDS mal šíriť len programové služby vysielateľov STV 1, STV 2, Markíza a TA3. Predmetné podanie podpísal technický námestník, riaditeľ a SBD Š. L. H.

Odvolaací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že konanie technického námestníka bolo konaním oprávnenej osoby.

Samotná skutočnosť, že žalobca plnomocenstvom zo 17. marca 2003 splnomocnil L. H. na zastupovanie začatého správneho konania na deň 17. marca 2003, na ktorý odporkyňa nariadila ústne pojednávanie a menovaný sa na ústnom pojednávaní aj zúčastnil, konvalidovala, že konanie technického námestníka bolo konaním oprávnenej osoby. L. H. na tomto pojednávaní uviedol, že si je vedomý toho, že žalobca porušuje zákon č. 308/2000 Z. z.

Rada dňa 22. októbra 2002 uložila navrhovateľovi sankciu - upozornenie na porušenie § 17 ods. 1 písm. h) a § 60 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, okrem iného i z dôvodu nedodržovania programovej ponuky v súlade s vydaným rozhodnutím a doručeným Rade a určila mu povinnosť prevádzkovať retransmisiiu v súlade s oznámením doručeným Rade dňa 12. októbra 2001.

Rada listom zo dňa 25. novembra požiadala Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky o prešetrenie prevádzkovania káblového distribučného systému v Šali. Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky vykonal kon-

trolu a jej výsledky boli doručené Rade dňa 22. januára 2003. Dňom doručenia tohto listu sa Rada dozvedela o opakovanom porušení povinností podľa § 17 ods. 1 písm. h) i § 60 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. Týmto dňom začala plynúť šesťmesačná lehota na uloženie sankcie.

Rozhodnutie odporkyne zo dňa 18. marca 2003 o uložení pokuty prevzal navrhovateľ dňa 22. apríla 2003.

Vzhľadom na horeuvedené podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že pokuta nebola uložená v zákonom stanovenej lehote.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a k uloženiu sankcie došlo v súlade so zákonom.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku náležito vyporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré uplatnil v odvolaní. To platí aj pokiaľ ide o námietky voči rozhodnutiu odporkyne zo dňa 22. októbra 2002.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 O. s. p., vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorý je tiež v súlade so zákonom.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 2501 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 O. s. p. a § 224 ods. 1 O. s. p. a neúspešnému navrhovateľovi nepriznal právo na ich náhradu.

74.

ROZHODNUTIE

Ak žalobca nemal dôvod mať pochybnosti o podstate správneho rozhodnutia a o jeho obsahu vydaním rozhodnutia o jeho oprave, nebol ukrátený na svojich právach.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2006,
sp. zn. 2 SŽ o KS 140/2004)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach žalobu na preskúmanie v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutia žalovaného zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Prvostupňový súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové správne rozhodnutie o odňatí licencie z dôvodu nedodržania povinnosti ustanovenej v rozhodnutí o udelení licencie v bode M-úhrady, podľa ktorej držiteľ licencie bol povinný uhradiť jednorazovú čiastku 70 000 000,- Sk v dvoch splátkach v stanovených lehotách, je vecne správne a v súlade so zákonom č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v platnom znení.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského sudu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného, v ktorom nebola určená výška splátok, nebolo možné opraviť inštitútom upraveným v ustanovení § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Zmenou rozhodnutia o udelení licencie vykonanou 9. mája 2002 na základe jeho opravy došlo k zmene právnej situácie založenej rozhodnutím o udelenie licencie, nakoľko pôvodným rozhodnutím uložil žalovaný žalobcovi povinnosť zaplatiť jednorazovú čiastku v dvoch splátkach v dvoch stanovených termínoch a zároveň preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom termíne. Na základe rozhodnutia, jeho doplnením - t. j. opravou rozhodnutia, bol žalobca povinný zaplatiť jednorazovú čiastku v dvoch splátkach, pričom bol stanovený nielen termín ich splatnosti, ale aj ich výška 35 000 000,- Sk, ako aj povinnosť preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom termíne. Podľa názoru žalobcu je nepochybné, že tak došlo k zmene jeho právnej situácie, nakoľko sa pripravoval na pl-

nenie rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. apríla 2002, č. k. 5473/2001. Uvedenú zmenu rozhodnutia žalobca považuje za doplnenie výroku pôvodného rozhodnutia. Táto zmena zmenila jeho právnu situáciu. Uviedol, že žalobca zaplatením sumy 10 000,- Sk postupoval v súlade s rozhodnutím o udelení licencie, prvú splátku aj zaplatil, a preto nebol dôvod na vydanie rozhodnutia o odňatí licencie.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách dôvodov uplatnených s podanom odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní o žalobe žalobcu postupoval v intenciách vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho prostriedku.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 30. apríla 2004 č. 5473/2001 podľa § 11 ods. 2 písm. c) a § 15 - 18 zákona o telekomunikáciách (zákon č. 195/2000 Z. z.) udelil žalobcovi licenciu na zriaďovanie a prevádzkovanie pevnej verejnej bezdrôtovej telekomunikačnej siete prostredníctvom technológie FWA (Fixed Wireless Access) v stanovenom úseku pásma 26 GHz a na poskytovanie verejných telekomunikačných služieb prostredníctvom tejto siete. V bode M-úhrady je uvedené, že držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorazovú čiastku 70 000 000,- Sk za vydanie licencie na účet Telekomunikačného úradu SR vedený v Národnej banke Slovenska v dvoch splátkach. Prvá splátka úhrady za licenciu musí byť preukázaná na účet najneskôr do 13. augusta 2002, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. augusta 2002, druhá splátka úhrady za licenciu musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 17. februára 2003, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. februára 2003. V prípade, že ktorákoľvek splátka nebude uhradená v stanovenom termíne, vydá úrad rozhodnutie o odňatí licencie. Upovedomením o oprave rozhodnutia o udelení licencie zo dňa 9. mája 2002 žalovaný podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v zmysle ústnych rokovaní uskutočnených v rámci licenčného konania na udelenie licencie opravil bod M-úhrady 1 licencie tak, že držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorazovú splátku v sume 70 000 000,- Sk za vydanie licencie na účet Telekomunikačného úradu SR v dvoch splátkach. Prvá splátka bola určená v sume 35 000 000,- Sk s dobou splatnosti do 13. augusta 2002 (túto skutočnosť mal žalobca preukázať najneskôr do 19. augusta 2002). Druhá splátka bola určená vo výške 35 000 000,- Sk s dobou splatnosti do 17. februára 2003 (žalobca mal splatenie preukázať najneskôr do 19. februára 2003).

Žalovaný poučil žalobcu, že v prípade nesplatenia splátky v stanovenom termíne, začne úrad konanie o odňatí licencie.

Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. V odkaze pod čiarou č. 21 k citovanému ustanoveniu je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) pamätá aj na postup v prípadoch, keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia došlo k chybám v písaní, vo výpočtoch alebo k iným nespráv-

nostiam. Podľa ustanovenia § 47 ods. 6 zákona o správnom konaní chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania. Použitie tohto ustanovenia však prichádza do úvahy, len ak ide o zrejme chyby a nesprávnosti pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, nie teda o obsahové nesprávnosti, opravou ktorých by sa zmenil samotný zmysel rozhodnutia.

Správny orgán vykonáva opravu z vlastnej iniciatívy alebo na základe návrhu účastníkov konania. Pre konanie o oprave rozhodnutia ako rovnocenné platia - zásada dispozičná a zásada oficiality.

V predmetnej veci krajský súd posudzoval, či žalobca opravou rozhodnutia neutrpel právnu ujmu a či nebolo zasiahnuté do jeho subjektívnych práv ako aj skutočnosť, či opravou rozhodnutia sa nezmenil samotný zmysel rozhodnutia.

Prvostupňový súd vadu výroku rozhodnutia nepovažoval za podstatnú a dospel k záveru, že z celého kontextu rozhodnutia je zrejme, že sumu 70 000 000,- Sk mal žalobca zaplatiť v dvoch splátkach.

Z tohto dôvodu potom krajský súd rozhodol, že v súlade so zákonom boli vydané žalobcom namietané rozhodnutia o odňatí licencie.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nemal dôvod mať pochybnosti o podstate rozhodnutia a jeho obsahu. Vydaním rozhodnutia o oprave nebol ukrátený na svojich právach.

Odvolací súd dospel k záveru, že vykonaním opravy rozhodnutia nebola porušená ani zásada slušnosti a dobrej viery, ktorá neprípúšťa, aby správny orgán využíval svoje pochybenia na ujmu účastníka konania.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplné a vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť ani dopĺňať. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu.

Za tejto situácie, ktorú nemení ani obsah odvolania žalobcu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostávalo nič iné, ako podľa § 219 O. s. p. rozsudok krajského súdu, ako vecne správny, potvrdiť.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a zo skutočnosti, že žiadnemu z účastníkov trovy konania z neúspešného odvolania žalobcu nevznikli.

75.

ROZHODNUTIE

Výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, zrušiť len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu alebo sa priečila zásadami logického myslenia.

Z hľadiska zákonnosti rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi je právne bezvýznamné, či bola uložená pokuta za protiprávne konanie rovnakého druhu aj inej fyzickej alebo právnickej osobe.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2003, sp. zn. SŽ-o-Ns 19/2003)

Žalobca podaným odvolaním žiadal rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušiť. Namietal, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky je nezákonné z dôvodu, že žalovaný sa nevyporiadal s uplatnenými námietkami vo veci zistenia skutkového stavu veci. Poukázala na neprimerane vysokú pokutu. V doplnení odvolania zo 16. apríla 2003 poukázal na skutočnosť, že mu nie je známe, či aj druhému účastníkovi združenia Ing. Š. M. bola uložená pokuta.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhoval napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na skutočnosti, že správca dane pri určení výšky pokuty vychádzal zo zistených skutočností pri výkone kontroly a prihliadal aj na závažnosť, dobu trvania a následky protiprávneho konania - nepredloženie pásov z elektronickej registračnej pokladnice (ďalej len „ERF“) na základe čoho správca dane nemôže správne určiť skutočnú výšku dane z príjmu fyzických osôb a dane z pridanej hodnoty, pričom poučenie bolo zistené až v troch po sebe nasledujúcich účtovných a daňových obdobiach (v rokoch 1998, 1999, 2000). Preto výška pokuty zodpovedá zistenému skutkovému stavu, na čo poukázal žalovaný v odôvodnení rozhodnutia. Čo sa týka doplnenia odvolania, v ktorom žalobca uviedol, že nemá vedomosť o tom, že sankcia bola uložená aj druhému členovi združenia Ing. Š. M., uviedol, že mu bola uložená pokuta v sume 70 000,- Sk. Túto pokutu menovaný do 29. mája 2003 neuhradil.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší Súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246b ods. 3 druhá veta O. s. p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu žalovaného a správcu dane odvolací súd zistil, že 26. apríla 2001 Daňový úrad D. K. začal daňovú kontrolu na dani z príjmov fyzických osôb združenia R - Šport D. K., ktorého členmi sú Ján R. - žalobca a Ing. Štefan M. podľa Zmluvy o združení z 15. novembra 1996. Ku kontrole správca dane žiadal predložiť okrem iných dokladov aj konkrétne pásky z ERP za roky 1998, 1999, 2000. Túto povinnosť si žalobca nesplnil. V zápisnici z ústneho pojednávania 28. mája 2001 žalobca uviedol, že tieto pásky nemôže predložiť, keďže ich 25. októbra 2000 z predajne odniesol Ing. Š. M. — druhý člen združenia. Za nesplnenie povinnosti predloženia kontrolných pásovk z ERP za kontrolované roky, správca dane rozhodnutím z 11. marca 2002 uložil žalobcovi pokutu v sume 70 000,- Sk. Pokuta bola uložená podľa § 35 ods. 1 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov za nesplnenie povinnosti nepeňažnej povahy vyplývajúcej z vyhlášky č. 55/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov o spôsobe vedenia evidencie tržieb elektronickou registračnou pokladnicou. Žalovaný odvolaniu nevyhovел a rozhodnutie správcu dane potvrdil.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 55/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov daňový subjekt je povinný pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb vydať kupujúcemu doklad vyhotovený pokladnicou, ktorého kópia sa uchováva na kontrolnej páske v pokladnici. V zmysle § 3 ods. 8 cit. vyhlášky je daňový subjekt povinný uchovávať kontrolnú pásku po dobu troch rokov od konca kalendárneho roku, v ktorom bola vyhotovená.

Podľa § 29 ods. 1 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá o to, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 cit. zákona).

Podľa § 29 ods. 8 cit. zákona daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového kona-

nia, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 30 ods. 3 druhá veta cit. zákona sa v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že daňový subjekt znáša dôkazné bremeno, lebo je povinný preukázať všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na preukázanie ktorých bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Ďalej je povinný preukázať vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Daňové orgány hodnotia vykonané dôkazy na základe správneho uváženia. V odôvodnení rozhodnutia musia uviesť, ktoré dôkazy považovali v predmetnej veci za relevantné.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol a zdôvodnil, ktoré dôkazy vo veci žalobcu považoval za relevantné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tak žalobca, ako aj druhý člen združenia mali dostatočný časový priestor (na požiadanie správcu dane z 5. apríla 2001, opakovane 26. apríla 2001 a od 28. mája 2001 do 11. marca 2002) splniť uloženú povinnosť nepeňažnej povahy, predložením kontrolných pásov z elektronickej registračnej pokladnici združenia podľa § 3 ods. 8 a 10 vyhlášky o ERP. Keďže túto povinnosť nesplnili, správca dane v súlade s ustanovením § 35 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. uložil žalobcovi pokutu v sume 70 000,- Sk a žalovaný odvolaním napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom potvrdil.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu uvedenú v doplnení odvolania, odvolací súd poznamenáva, že z hľadiska zákonnosti rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi je právne bezvýznamné, že bola uložená pokuta aj druhému členovi združenia Ing. M. Napriek tomu súd poznamenáva, že podľa vyjadrenia žalovaného pokuta v sume 70 000,- Sk Ing. M. bola uložená.

Výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, zrušiť len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu, alebo sa priečila zásadami logického myslenia. Takéto pochybenie v konaní a rozhodnutí žalovaného v danej veci zistené nebolo. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový

súd správne postupoval pri hodnotení námietky vo veci výšky, uloženej sankcie a to v intenciách ustanovenia § 245 ods. 2 O. s. p.

Aj v časti rozhodnutia súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania je jeho rozhodnutie vecne správne, keďže súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 O. s. p.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako vecne správny, podľa § 219 O. s. p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 O. s. p.).